Поговоримо про пігмеїв (ч.1) / Поговорим о пигмеях (ч.1)

(1/3)

Загадки маленького народу - пігмеїв

В другій половині 20 століття одна шведська експедиція повідомила (в газеті «Svenska Dagbladet»), що виявила в Камеруні (Африка) дуже маленьких пігмеїв, у яких дорослі особини не вище одного метра. Поки це своєрідний рекорд мініатюрності. І все ж етнолог Вальтер Каудерн, фахівець з пігмейськими рас, вважає, що в давнину вони були ще меншого зросту, ніж зараз, і що у них є тенденція до збільшення… Це початок статті М. К. Джессопа, професора археології.

Моррис Кетчум Джессоп (2.03.1900 - 20.04.1959), доктор астрофізики. Керував будівництвом і роботою великого рефрактора в Південній Африці. Протягом багатьох років досліджував руїни культур майя і інків. Знавець мегалітичних споруд в Перу, Сирії, країнах Сходу і на острові Пасхи.

Доктор М. К. Джессоп і пігмеї в його баченні

Ось що сказав професор археології в посваті до своєї статті.

«Що таке неможливість?

Кажуть, що неможливо побачити в темряві чорну кішку. Однак за допомогою інфрачервоного випромінювання її можна не тільки побачити, але й навіть сфотографувати. Це неможливість першого порядку, що залежить від того, якою апаратурою ми користуємося. Але ніяка апаратура не дозволить нам, наприклад, взяти зі столу апельсин, якого там немає. Це неможливість другого порядку, що залежить від самої природи речей.

Працюючи над матеріалами про пігмеїв, я несподівано зрозумів: в моїх міркуваннях з приводу цієї загадкової раси дуже важко визначити, що відноситься до неможливості першого порядку і що до другого. Надаю зробити це самому читачеві.»

Отже, доля істини може залежати і від читаючого ці рядки? Що ж, місця для розбігу достатньо, дерзайте.

А далі – продовження статті… (Перекладена з англійської).

Де жили пігмеї

Вони були розкидані по всьому світу.

Дослідник Уілкінс стверджує, що пігмеї колись населяли Південну Америку. За його словами, два золотошукача знайшли мумію пігмея зростом 35 сантиметрів, з дуже живим і розумним обличчям; її виявили в товщі граніту, розколотого динамітним вибухом. Якщо це вірно, то мумія перебувала в вулканічній породі мільйони літ - з плейстоценової епохи!

Колись пігмеї населяли і Північну Америку. У 1885 році під час розкопок їх поховання археологи разом з

Загадки маленького народа – пигмеев

Во второй половине 20 века одна шведская экспедиция сообщила (в газете «Svenska Dagbladet»), что обнаружила в Камеруне (Африка) очень маленьких пигмеев, в которых взрослые особи не выше одного метра. Пока это своеобразный рекорд миниатюрности. И все же этнолог Вальтер Каудерн, специалист по пигмейским расам, считает, что в древности они были еще менее роста, чем сейчас, и что у них есть тенденция к увеличению ... Это начало статьи Н. К. Джессопа, профессора археологии.

Моррис Кетчум Джессоп (2.03.1900 - 20.04.1959), доктор астрофизики. Руководил строительством и работой большого рефрактора в Южной Африке. В течение многих лет исследовал руины культур майя и инков. Знаток мегалитических сооружений в Перу, Сирии, странах Востока и на острове Пасхи.

Доктор М. К. Джессоп и пигмеи в его видении

Вот что сказал профессор археологии в посвящении к своей статье.

«Что такое невозможность?

Говорят, что невозможно увидеть в темноте черную кошку. Однако с помощью инфракрасного излучения ее можно не только увидеть, но и даже сфотографировать. Это невозможность первого порядка, зависит от того, какой аппаратурой мы пользуемся.

Но никакая аппаратура не позволит нам, например, взять со стола апельсин, которого там нет. Это невозможность второго порядка, зависит от самой природы вещей.

Работая над материалами о пигмеях, я неожиданно понял: в моих рассуждениях по поводу этой загадочной расы очень трудно определить, что относится к невозможности первого порядка и что ко второму. Предоставляю сделать это самому читателю.»

Итак, доля истины может зависеть и от читающего эти строки? Что же, места для разбега достаточно, дерзайте.

А дальше - продолжение статьи... (Переведена с английского).

Где жили пигмеи

Они были разбросаны по всему миру.

Исследователь Уилкинс утверждает, что пигмеи когда-то населяли Южную Америку. По его словам, два золотоискателя нашли мумию пигмея ростом 35 сантиметров, с очень живым и умным лицом; ее обнаружили в гранитной толще, расколотого динамитных взрывом. Если это верно, то мумия находилась в вулканической породе миллионы лет - с плейстоценовой эпохи!

Когда-то пигмеи населяли и Северную Америку. В 1885 году во время раскопок их захоронения археологи вместе с

похованими тілами знаходили маленькі, тонкої роботи, знаряддя з кварцу і халцедону.

У майя в Юкатані і Центральній Америці є легенди про карликів, можливо корінного тубільного населення. Кажуть, що вони працювали в темряві. Про карликових піктів в Британії теж говорили, що вони працювали тільки ночами.

Цікаві уривки легенд можна знайти в небагатьох уцілілих пам'ятках індіанців майя і кіче. Там говориться про великий катаклізм, або потоп, викликаний космічними силами і пов'язаний він з планетою Венерою. Майя володіли значними знаннями в астрономії, і в цих легендах цілком може відображатися якась істина. Про щось подібне говорить і римський історик Варрон. Цим катаклізмом, ймовірно, закінчився перший період або цикл історії "маленького народу".

У полінезійців до сих пір існують неясні спогади про плем'я "маленьких людей", які мали велику силу, незважаючи на свій малий зріст. Про них говорять, що саме вони спорудили безліч величезних кам'яних споруд. Цікава їх схожість з кельтами і піктами: малий зріст, величезна фізична сила, зведення мегалітичних споруд, наприклад, Стоунхенджа. Це вказує і на величезну давність роду пігмеїв і на всесвітнє поширення пігмейської культури високого рівня.

Збереглися також чутки про пігмеїв, що вціліли після «великого потопу, що поглинув сушу» в Тихому океані, і про врятовану ними зброю, якою вони билися з гігантами. До речі, це може мати відношення і до загибелі Атлантиди. На островах південних морів збереглися мегалітичні споруди, які можна порівняти з спорудами в Перу і в Африці.

Більшість мегалітичних споруд - в тропіках, і вони оперізують всю землю. Примітне, що багато хто з них побудовані явно для «маленького народу», особливо це відноситься до Саксайуаману, Зімбабве і Великої Піраміди.

Є відомості, що «маленький народ» жив і в покинутих нині містах, похованих в джунглях Амазонки. За переказами, в одному з цих міст вічно сяяло «холодне світло».

Що за світло? І до речі, яким освітленням користувалися стародавні єгиптяни, створюючи і прикрашаючи розписом великі поховальні приміщення в надрах Великої Піраміди і в Долині Царів? Там не знайдено ніяких слідів кіптяви.

В Європі знайдені первісні печери (їм не менше 100-120 тисяч років!) Зі штучною обробкою всередині. Зали і проходи в них занадто малі для сучасної людини. Там можуть гратися тільки діти.

Такі печери зіяють і в далеких горах Іспанії, поблизу древньої країни басків, походження мови яких невідомо, як і мови пігмеїв.

Хроніки єзуїтів вказують, що невеликі групи пігмеїв жили в горах Швейцарії ще в XVI і XVII століттях.

погребенными телами находили маленькие, тонкой работы, орудия из кварца и халцедона.

У майя в Юкатане и Центральной Америке есть легенды о карликах, возможно коренного туземного населения. Говорят, что они работали в темноте. О карликовых пиктов в Британии тоже говорили, что они работали только по ночам.

Интересные отрывки легенд можно найти в немногих уцелевших памятниках индейцев майя и киче. Там говорится о большом катаклизме, или потопе, вызванном космическими силами и связан он с планетой Венерой. Майя владели значительными знаниями в астрономии, и в этих легендах вполне может отображаться какая истина. О подобном говорит и римский историк Варрон. Этим катаклизмом, вероятно, закончился первый период или цикл истории "маленького народа".

В полинезийцев до сих пор существуют смутные воспоминания о племени "маленьких людей", которые имели большую силу, несмотря на свой малый рост. О них говорят, что именно они построили множество огромных каменных сооружений. Интересное их сходство с кельтами и пиктами: малый рост, огромная физическая сила, возведение мегалитических сооружений, например, Стоунхенджа. Это указывает и на огромную древность рода пигмеев и на всемирное распространение пигмейской культуры высокого уровня.

Сохранились также слухи о пигмеях, уцелевших после «великого потопа, поглотившего сушу» в Тихом океане, и о спасённом ими оружии, которым они сражались с гигантами. Кстати, это может иметь отношение и к гибели Атлантиды. На островах южных морей сохранились мегалитические сооружения, которые можно сравнить с сооружениями в Перу и в Африке.

Большинство мегалитических сооружений - в тропиках, и они опоясывают всю землю. Примечательно, что многие из них построены явно для «маленького народа», особенно это относится к Саксайуаману, Зимбабве и Великой Пирамиде.

Есть сведения, что «маленький народ» жил и в заброшенных ныне городах, похороненных в джунглях Амазонки. По преданию, в одном из этих городов вечно сиял «холодный свет». Что за свет? И кстати, каким освещением пользовались древние египтяне, создавая и украшая росписью большие погребальные помещения в недрах Великой Пирамиды и в Долине Царей? Там не найдено никаких следов копоти.

В Европе найдены первобытные пещеры (им не менее 100-120 тысяч лет!) Из искусственной обработкой внутри. Залы и проходы в них слишком малы для современного человека. Там могут играть только дети.

Такие пещеры зияют и в далеких горах Испании, вблизи древней страны басков, происхождение языка которых неизвестно, как и языка пигмеев.

Хроники иезуитов указывают, что небольшие группы пигмеев жили в горах Швейцарии еще в XVI и XVII веках.

Там же знайдено поховання людей невисокого зросту, що налічують близько 9000 років.

Грецькі історики Геродот і Гекатей говорять про африканських пігмеїв, доводячи цим, що жителі Середземномор'я бували в Африці ще в 450 році до н. е. Напевно, варто задуматися над тим, коли і як підтримувався зв'язок з Зімбабве або Центральною Африкою.

На початку XIX століття доктор Грейсон досліджував деякі стародавні поховання в долині Міссісіпі і знайшов, що це гробниці пігмеїв. Всі трупи в них укладені головою на схід. Чому?

Вважають, що пігмеї жили в Японії за багато століть до того, як жовті негритоси - дикуни з давньої країни Пан підкорили і витіснили айну, людей кам'яного віку. Айну розповідають, що «маленькі люди» були зростом близько метра з чвертю і хвостаті.

Там же найдено захоронение людей невысокого роста, насчитывающие около 9000 лет.

Греческие историки Геродот и Гекатей говорят об африканских пигмеях, доказывая этим, что жители Средиземноморья бывали в Африке еще в 450 году до н. е. Наверное, стоит задуматься над тем, когда и как поддерживалась связь с Зимбабве или Центральной Африкой.

В начале XIX века доктор Грейсон исследовал некоторые древние захоронения в долине Миссисипи и нашел, что это гробницы пигмеев. Все трупы в них заключены головой на восток. Почему?

Считают, что пигмеи жили в Японии за много веков до того, как желтые негритосы - дикари из древней страны Пан покорили и вытеснили айну, людей каменного века. Айну рассказывают, что «маленькие люди» были ростом около метра с четвертью и хвостатые.

Як бачимо, загадок, пов'язаних з пігмеями, більш ніж достатньо. І все ж найголовніша з них - Зімбабве. Кажуть, що руїни Зімбабве відкрив в 1868 році американець Рендер. Але в Амстердамі ще в 1763 році була опублікована голландська карта, на якій це місце нанесено і описано з вражаючими географічними подробицями, включаючи розташування пігмейськими племен в країні. Звідки ж Голландія могла знати про Зімбабве до 1763 року?

Как видим, загадок, связанных с пигмеями, более чем достаточно. И все же самая главная из них - Зимбабве. Говорят, что руины Зимбабве открыл в 1868 году американец Рендер. Но в Амстердаме еще в 1763 году была опубликована голландская карта, на которой это место нанесено и описано с впечатляющими географическими подробностями, включая расположение пигмейских племен в стране. Откуда Голландия могла знать о Зимбабве до 1763 году?

Сліди залишені пігмеями

Чи траплялося вам зустріти на вулиці незнайому людину, яку ви немов би бачили і раніше? Розмірковуючи і згадуючи, ви врешті-решт приходите до висновку, що у цього незнайомця є «сімейне схожість» з яким-небудь відомою вам особою або групою осіб. Зімбабве володіє неясною, дражливою «сімейною подібністю» з Саксайуаманом, з островом Пасхи, з Фінікією ... може бути, з Єгиптом ... може бути, зі Сходом. І з ними усіма воно розділяє ореол найменш з'ясовних археологічних загадок.

- Наприклад? - запитаєте ви.

Наприклад - дрібненькі сходи, що ведуть на 105-метрову висоту «акрополя», такі маленькі, що підніматися по ним дуже важко. Вони нагадують сходи, що ведуть до «Трону Інки» в Саксайуамані, - базальтові сходи, висічені в скелі. Проходи в руїнах занадто малі для нас з вами, зовсім так само, як і тунелі в Куско. Двері в Зімбабве не досягають у висоту півтора метра!

Аналогічно Перу, острову Пасхи, Баальбеку і іншим мегалітичним спорудам Зімбабве, судячи по всіх ознаках, було покинуто раптово. Чому? Що сталося в усьому світі? Всі знаряддя і скарби виявилися покинутими.

А тим часом в Зімбабве жило не менше 100 тис. чоловік, місто існувало не менше кількох століть; але там не залишилося ні гробниць, ні мумій, ні кісток.

Следы оставлены пигмеями.

Случалось ли вам встретить на улице незнакомого человека, которую вы как бы видели и раньше? Размышляя и вспоминая, вы в конце концов приходите к выводу, что у этого незнакомца является «семейное сходство» с каким-либо известной вам лицом или группой лиц. Зимбабве обладает неясным, раздражающим «семейным сходством» с Саксайуаманом, с островом Пасхи, с Финикией ... может быть, с Египтом ... может быть, с Востоком. И с ними всеми оно разделяет ореол наименее объяснимым археологических загадок.

- Например? - спросите вы.

Например - мелкие ступени, ведущая на 105-метровую высоту «акрополя», такие маленькие, что подниматься по ним очень трудно. Они напоминают лестницу, ведущую к «Трону Инки» в Саксайуамане, - базальтовые лестницы, высеченные в скале. Проходы в руинах слишком малы для нас с вами, совершенно так же, как и тоннели в Куско. Двери в Зимбабве не достигают в высоту полутора метров!

Аналогично Перу, острову Пасхи, Баальбеку и другим мегалитическим сооружениям Зимбабве, судя по всем признакам, было заброшено внезапно. Почему? Что произошло во всем мире? Все орудия и сокровища оказались брошенными.

А в то время в Зимбабве жило не менее 100 тыс. человек, город существовал не менее нескольких столетий; но там не осталось ни гробниц, ни мумий, ни костей.

Чому раптом пішло все це населення? Куди віднесло воно своїх мертвих і як?

Люди, що одержували з землі золото (його видобуто на суму 300 млн. доларів) і відливали його в болванки для вивозу, напевно були грамотними. Куди і як вони вивозили золото? В історичну епоху жодне з тубільних племен в радіусі сотень миль від Зімбабве не приписували золоту ніякої цінності. Кому воно було потрібно настільки, щоб жити в джунглях, добуваючи його, але не ховати там своїх мертвих? Якими транспортами користувалися невідомі золотошукачі, відвозивши покійників «додому»?

А кам'яна кладка! Мільйон або близько того гранітних плит, акуратно обтесаних приблизно до одного і того ж розміру: 15х30 см; понад 10 тис. т твердого каменю, обробленого і підігнаного один до одного так само майстерно, як в Саксайуамані, на острові Пасхи, в Великій Піраміді, і також без ознак його видобутку на місці. Звідки взято цей камінь? Як він доставлений сюди, якщо не по повітрю? Та ж проблема, що і в Перу, Єгипті, Баальбеці: вміння пересувати важкі кам'яні брили - і надзвичайне неуцтво майже в будь-якій іншій сфері діяльності.

Яка раса могла потребувати золоті настільки, щоб створити для його видобутку ізольовану стотисячну колонію? Розмах цього підприємства поставив би в глухий кут сучасне військове міністерство. Ні доріг, ні транспортних засобів. А це був невисокий народ, пігмеї, якими ж були і попередники інків. Такими ж, ймовірно, і будівельники пірамід. Проблеми транспорту у них вирішувалися якимись загадково подібними методами. Якими?

Ніхто ще не визначив ні віку Зімбабве, ні острова Пасхи, ні Саксайуаману, ні Баальбеку. Називають будь-які цифри - від 400 до 4000 років!

Зімбабве ізольовано від всього. У нього немає ніяких зв'язків з іншими культурами. За словами Невиля Джонса - дослідника Родезії, - це «слід», залишений народом, зниклим як культурна одиниця. Сотні що залишилися після нього руїн, серед яких Зімбабве самий чудовий зразок, доводять, що він володів великою вигадливістю і величезною енергією; але вони нічого не говорять про те, ким він був, звідки прийшов і куди зник.

Щодо раптової евакуації Зімбабве, Баальбеку і острова Пасхи можливі тільки два пояснення: або всесвітній катаклізм, або загибель метрополії, загальної для всіх трьох колоній, Цю загибель можна пов'язати з катастрофою, на зразок тієї, яка сталася в області Центральної Америки і Карибського моря при зіткненні з великими метеоритами або кометами.

Кам'яна кладка в Зімбабве - чудо мистецтва. Плити добре обтесані і з'єднані без цементу. Висота стін коливається від 3,6 до 10,5 м; товщина їх становить 4,5 м біля основи і 2,7 м у гребні. Спочатку стіни увінчувалися величезними кам'яними брилами. Звідки

Почему вдруг пошло все это население? Куда унесло оно своих мертвых и как?

Люди, получавшие с земли золото (его добыто на сумму 300 млн. долларов) и отливали его в болванки для вывоза, наверняка были грамотными. Куда и как они вывозили золото? В историческую эпоху ни одно из туземных племен в радиусе сотен миль от Зимбабве не приписывали золоту никакой ценности. Кому оно было нужно так, чтобы жить в джунглях, добывая его, но не прятать там своих мертвых? Какими транспортами пользовались неизвестные золотоискатели, отвозя покойников «домой»?

А каменная кладка! Миллион или около того гранитных плит, аккуратно обтесанных примерно к одному и тому же размеру: 15х30 см; более 10 тыс. тонн твердого камня, обработанного и подогнаны друг к другу так же искусно, как в Саксайуамане, на острове Пасхи, в Великой Пирамиде, и также без признаков его добычи на месте. Откуда взят этот камень? Как он доставлен сюда, если не по воздуху? Та же проблема, что и в Перу, Египте, Баальбеке: умение передвигать тяжелые каменные глыбы - и чрезвычайное невежество почти в любой другой сфере деятельности.

Какой расе могло понадобиться золота настолько, чтобы создать для его добычи изолированную стотысячную колонию? Размах этого предприятия поставил бы в тупик современное военное министерство. Ни дорог, ни транспортных средств. А это был невысокий народ, пигмеи, какими были и предшественники инков. Такими же, вероятно, и строители пирамид. Проблемы транспорта в них решались какими-то загадочно подобными методами. Какими?

Никто еще не определил ни возраста Зимбабве, ни острова Пасхи, ни Саксайуамана, ни Баальбека. Называют любые цифры - от 400 до 4000 лет!

Зимбабве изолированно от всего. У него нет никаких связей с другими культурами. По словам Невиля Джонса - исследователя Зимбабве, - это «след», оставленный народом, пропавшим как культурная единица. Сотни оставшихся после него руин, среди которых Зимбабве самый замечательный образец, доказывают, что он обладал большой изобретательностью и огромной энергией; но они ничего не говорят о том, кем он был, откуда пришел и куда исчез.

Относительно внезапной эвакуации Зимбабве, Баальбека и острова Пасхи возможны только два объяснения: либо всемирной катаклизм, или гибель метрополии, общей для всех трех колоний, Эту гибель можно связать с катастрофой, вроде той, которая произошла в области Центральной Америки и Карибского моря при столкновении с крупными метеоритами или кометами.

Каменная кладка в Зимбабве - чудо искусства. Плиты хорошо обтесанные и соединены без цемента. Высота стен колеблется от 3,6 до 10,5 м; толщина их составляет 4,5 м у основания и 2,7 м в гребные. Сначала стены заканчивались

вони? Адже виходи каменю в околицях, судячи за всіма ознаками, не розроблялись. Це гігантська споруда побудована на пагорбі висотою близько 105 м, як і в Саксайуамані.

У багатьох навколишніх шахтах майже всі штреки занадто малі для будь-яких інших людей, крім пігмеїв. Шахти, як і руїни, були покинуті раптово. Вироби залишилися, скелетів або трупів - немає. Як могли, ті що працювали, вийти звідти, не лишивши своїх мертвих?

На фінських монетах та інших виробах збереглися зображення конічних веж, схожих на малюнки в Зімбабве. Їх витлумачили як відображення зв'язку між обома країнами. Це можливо; але подібні ж монети знайдені в розкопках і в Північній Америці. На деяких виробах із Зімбабве зображений лотос - найважливіший символ у древніх рас, що передували азіатським (крім пігмеїв!).

Неможливо позбутися думки про загадкову древню величі світу. Згадаймо про золотої нитки, що опинилася включеними в суцільний камінь в Англії, і про металеву посудину тонкої роботи, витягнутої з кам'яної брили в Новій Англії. Або про монети, знайдених в гробницях «пагорб будівельників» в Огайо, Іллінойсі, Вірджинії. У Зімбабве теж були свої майстри. Там знайдено згорнутий кільцем тонкий золота дріт майстерної роботи. Золото може зберігатися тисячоліттями там, де залізо руйнується і зникає. Негри племені банту вміють робити кільця і браслети, але у всій Африці не знайти нікого, хто вмів би тягнути дріт.

Зімбабве.,. Тут є майже всі елементи таємниці, загальні для багатьох місць по всій Землі, для всіх пам'ятників, які здаються виникли раптово і які ніби не проходили тривалого шляху еволюційного розвитку.

Як вони виникли? Чому канули раптом в Лету?

Невідомо.

1. Пігмеї – чи були вони, початок дослідження

Пігмеї – оповитий загадками і легендами народ, що мав високу цивілізацію тоді, коли наші предки тулилися ще по печерах. Легенд і переказів про цей «маленький народ» не менше ніж про Атлантиду, якщо не більше. Мегалітичні споруди по всьому світі, їхня справа. Це підтверджує і М. К. Джессоп, один з кращих знавців в цій царині. На основі його досліджень та схожих матеріалів (і Вашої думки, шановний читачу), спробуємо дослідити, хто такі пігмеї, де вони взялися та куди і чому так раптово зникли.

Стаття М. К. Джессопа, беззаперечного фахівця за археології та астрономії, досить цікава і стільки тих же загадкових фактів інформації.

Про трудності розгадки Джессеп каже дотепно, розділяючи неможливіть на два порядки, яких-небудь

огромными каменными глыбами. Откуда они? Ведь выходы камня в окрестностях, судя по всем признакам, не разрабатывались. Это гигантское сооружение построено на холме высотой около 105 м, как и в Саксайуамане.

Во многих окружающих шахтах почти все штреки слишком малы для любых других людей, кроме пигмеев. Шахты, как и руины, были заброшены внезапно. Изделия остались, скелетов или трупов - нет. Как могли, те что работали, выйти оттуда, не оставив своих мертвых?

На финских монетах и других изделиях сохранились изображения конических башен, похожих на рисунки в Зимбабве. Их истолковали как отражение связи между обеими странами. Это возможно; но подобные же монеты найдены в раскопках и в Северной Америке. На некоторых изделиях из Зимбабве изображен лотос - важнейший символ у древних рас, предшествовавших азиатским (кроме пигмеев!).

Невозможно отделаться от мысли о загадочной древней величия мира. Вспомним о золотой нити, оказалась включенными в сплошной камень в Англии, и о металлическом сосуде тонкой работы, извлеченной из каменной глыбы в Новой Англии. Или о монетах, найденных в гробницах «холм строителей» в Огайо, Иллинойсе, Вирджинии. В Зимбабве тоже были свои мастера. Там найдено свернутая кольцом тонкая золотая проволока искусной работы. Золото может храниться тысячелетиями там, где железо разрушается и исчезает. Негры племени банту умеют делать кольца и браслеты, но во всей Африке не найти никого, кто умел бы тянуть провод.

Зимбабве.,. Здесь есть почти все элементы тайны, общие для многих мест по всей Земле, для всех памятников, которые кажутся возникшими внезапно и которые будто бы не проходили длительного пути эволюционного развития.

Как они возникли? Почему канули вдруг в Лету?

Неизвестно.

1. Пигмеи – были ли они, начало исследования

Пигмеи - окутанный загадками и легендами народ, имевший высокую цивилизацию тогда, когда наши предки ютились еще по пещерам. Легенд и преданий об этом «маленьком народе» не менее, чем об Атлантиде, если не больше. Мегалитические сооружения по всему миру, их дело. Это подтверждает и Н. К. Джессоп, один из лучших знатоков в этой области. На основе его исследований и подобных материалов (и Вашему мнению, уважаемый читатель), попробуем исследовать, кто такие пигмеи, где они взялись и куда и почему так внезапно исчезли.

Статья М. К. Джессопа, беспрекословного специалиста по археологии и астрономии, довольно интересная, и столько тех же загадочных фактов информации.

О трудности разгадки Джессеп говорит остроумно, разделяя невозможное на два порядка, каких-либо выводов

висновків не робить, а надає можливість зробити це самому читачеві.

Про можливість існування пігмеїв – за статтею М. К. Джессопа

Ознайомлення зі змістом статті викликає особливу зацікавленість, мабуть, в кожного читача. І з приводу цього кожен може по-своєму розмірковувати, але зробити який-небудь певний висновок, не кожен ризикне. Та й до того ж ризикнути не так то й легко, як може здатися з першого погляду. Дати відповідь, чи являється це неможливістю першого чи другого порядку, з експромту не має сенсу і взагалі безглуздо. Не завжди висновки можуть бути передбаченими навіть при достатній кількості фактичного матеріалу. Вони можуть появлятися зовсім неочікуваними, непередбачуваними. Та все ж для цього потрібно дуже ретельне і різнобічне логічне дослідження з участю максимум фактичного матеріалу.

Кожен читач, імовірно, є поціновувачем ознайомитись з цікавою новиною, а тим більше, якщо вона вкладається в свідомість як загадкова. Але ознайомитися і здивуватися змісту фактів - це іще не все. Обійти камінь навкруги, обдивитись його і не спробувати зрушити з місця, заглянути на нього знизу, - це все одно що зовсім не бачити його, так як не залишається яких-небудь вражень. Якщо хоч якісь враження залишаються, побачене більш осмислене і надовго запам'ятовується.

Добре звикнути читати і перечитувати очима і думкою. Очі - рядки, а думкою - поміж рядків. Не спішити скоріше досягти кінця інформації. І кожна цікава, нехай вона якою буде довгою, здається дуже короткою, скупою і неповною в подробицях. І останньому варто надати найбільшого значення, бо в незначних деталях на перший погляд часом полягає весь сенс до розгадки.

Про такі незначні подробиці і буде іти розмова з приводу статті М.К. Джессупа. Не будемо намагатися зробити якийсь певний висновок, так як сутності такого неможливо передбачити. Та попробувати поміркувати зі здоровим поглядом на реальне положення речей не варто лінитися.

Спочатку спробуємо зробити свій аналіз в загальних рисах з залученням сторонніх знань, що не стосуються змісту статті про пігмеїв.

Інші відомості щодо еволюції пігмеїв

"Етіолог Вальтер Каудерн, фахівець з пігмейських рас, вважає, що в давнину вони були ще меншим зростом, ніж зараз, і що в них є тенденція до збільшення".

З яких міркувань випливає його припущення невідомо. Можна вважати що вони не безпідставні. Археологічні дослідження, співставлення по часу фактів може наштовхнути і на вірний висновок. За

не делает, а предоставляет возможность сделать это самому читателю.

О возможности существования пигмеев - по статье М. К. Джессопа.

Ознакомление с содержанием статьи вызывает особый интерес, пожалуй, у каждого читателя. И по поводу этого каждый может по-своему рассуждать, но сделать какой-либо определенный вывод, не каждый рискнет. Да и к тому же рискнуть не так-то и легко, как может показаться с первого взгляда. Дать ответ, является ли это невозможностью первого или второго порядка, с экспромта не имеет смысла и вообще бессмысленно. Не всегда выводы могут быть предусмотрены даже при достаточном количестве фактического материала. Они могут появляться совершенно неожиданно, непредсказуемо. И все же для этого нужно очень тщательное и разностороннее логическое исследование с участием максимум фактического материала.

Каждый читатель, вероятно, является ценителем ознакомиться с интересной новостью, а тем более, если она укладывается в сознание как загадочная. Но ознакомиться и удивиться содержанию фактов - это еще не все. Обойти камень вокруг, осмотреть его и не попробовать сдвинуть с места, заглянуть на него снизу, - это все равно что вовсе не видеть его, так как не остается каких-либо впечатлений. Если хоть какие-то впечатления остаются, увиденное более осмысленное и надолго запоминается.

Хорошо привыкнуть читать и перечитывать глазами и мыслью. Глаза - строки, а мыслью - между строк. Не спешить скорее достичь конца информации. И каждая интересна, пусть она какой будет длинной, кажется очень короткой, скупой и неполной в подробностях. И последнему стоит предоставить наибольшее значение, потому что в незначительных деталях на первый взгляд, временами заключается весь смысл к разгадке. О таких незначительные подробности и будет идти разговор по поводу статьи М.К. Джессупа.

Не будем пытаться сделать какой-то определенный вывод, так как сущности такого невозможно предсказать. И попробовать поразмышлять со здоровым взглядом на реальное положение вещей не стоит лениться.

Сначала попробуем сделать свой анализ в общих чертах с привлечением сторонних знаний, не относящиеся к содержанию статьи о пигмеях.

Другие сведения о эволюции пигмеев.

"Этиолог Вальтер Каудерн, специалист по пигмейским расам, считает, что в древности они были еще меньше ростом, чем сейчас, и что у них есть тенденция к увеличению".

Из каких соображений следует его предположение неизвестно. Можно считать, что они не беспочвенны. Археологические исследования, сопоставление по времени фактов может натолкнуть и на верный вывод. По

статистичними даними сучасна людина за зростом вище своїх предків, причому древніх предків.

Якщо зв'язати органічне життя з неорганічним, то в цьому проглядається якась паралельність.

Джерелом органічного життя являється неорганіка. Стисло кажучи, носієм життя і його джерелом є сама планета.

Тепер глянемо, як же уявляється нам наша планета в її еволюційному розвитку.

Те, про що піде мова далі, іще не визнано, не дивлячись на всі докази самими фактами. Наша планета не знаходилась в стаціонарному стані, так же саме, як і не находиться вона в даний час.

Планета після її виникнення розширювалась, розширюється вона і в даний час і буде розширюватися іще досить довгий час. Цьому, звичайно, важко повірити без довгої переконливої аргументації. Так як це питання не по-суті, не будемо зупинятися, але зазначимо наступне: надалі будемо твердо дотримуватися цієї істини.

Розширення планети, тобто збільшення її об'єму, не може не позначитися не її гравітаційному і електромагнітному полі. Органічне життя дуже тісно пов'язане з цими полями. Механізм такого зв'язку, імовірно, іще повністю не розкритий, щоб як доказ цьому можна було б привести переконливі приклади. Будемо вважати, що сила гравітації на нашій планеті в віддаленому минулому була більшою, ніж в даний час. Всякий живий організм, якщо на нього не впливають згубно чи пригнічуючи зовнішні фактори, має тенденцію прогресувати в розвитку в сприятливих умовах. Можливо, що з послабленням гравітаційної сили та плюс іще яких-то невідомих нам факторів організм живих істот - мається на увазі організм людини - попадає в більш сприятливі умови свого розвитку. Про залежність від умов розвитку організму можна навести багато прикладів, як на людині, так і взагалі на тваринах і на рослинному світі.

Тому, якщо збільшується зріст людини-велетня, то аналогічно повинен збільшуватися і ріст людини-пігмея.

"Пігмеї були розкидані по всьому світі.

Дослідник Уілкінс (Сэр Джордж Хьюберт Уилкинс), стверджував, що пігмеї колись населяли Південну Америку. За його словами, два золотошукача знайшли мумію пігмея зросту 35 см; її виявили в товщі граніту, розколотого динамітним вибухом. Якщо це вірно, то мумія знаходилась в вулканічній породі мільйони років - з плейстоценової епохи!"

2. Мумія в граніті, чи можливо

Про те, що пігмеї могли бути мешканцями всієї планети, повинні були бути речові докази. Виявляється, що вони є. Якщо це так, то вони в дійсності були розкидані по всьому світі. Тепер слід взнати, що вони

статистическим данным современный человек по росту выше своих предков, причем древних предков.

Если связать органическая жизнь с неорганическим, то в этом просматривается некая параллельность.

Источником органической жизни является неорганика. Кратко говоря, носителем жизни и его источником является сама планета.

Теперь посмотрим, как же представляется нам наша планета в ее эволюционном развитии.

То, о чем пойдет речь далее, еще не признано, несмотря на все доказательства самыми фактами. Наша планета не находилась в стационарном состоянии, то же самое, как и не находится она в настоящее время.

Планета после ее возникновения расширялась, расширяется она и в настоящее время и будет расширяться еще довольно долгое время. Этому, конечно, трудно поверить без долгой убедительной аргументации. Так как этот вопрос не по теме, не будем останавливаться, но отметим следующее: в дальнейшем будем твердо придерживаться этой истины.

Расширение планеты, то есть увеличение ее объема, не может не сказаться не ее гравитационном и электромагнитном поле. Органическая жизнь очень тесно связано с этими полями. Механизм такой связи, вероятно, еще полностью не раскрыт, чтобы как доказательство этому можно было бы привести убедительные примеры. Будем считать, что сила гравитации на нашей планете в отдаленном прошлом была больше, чем в настоящее время. Всякий живой организм, если на него не влияют пагубно или подавляя внешние факторы, имеет тенденцию прогрессировать в развитии в благоприятных условиях. Возможно, что с ослаблением гравитационной силы и плюс еще каких-то неизвестных нам факторов организм живых существ - имеется в виду организм человека - попадает в более благоприятные условия своего развития. О зависимости от условий развития организма можно привести много примеров, как на человеке, так и вообще на животных и на растительном мире.

Поэтому, если увеличивается рост человека-гиганта, то аналогично должен увеличиваться и рост человека-пигмея.

"Пигмеи были разбросаны по всему миру.

Исследователь Уилкинс (Сэр Джордж Хьюберт Уилкинс), утверждал, что пигмеи когда-то населяли Южную Америку. По его словам, два золотоискателя нашли мумию пигмея роста 35 см; ее обнаружили в толще гранита, расколотого динамитных взрывом. Если это верно, то мумия находилась в вулканической породе миллионы лет - с плейстоценовой эпохи!"

2. Мумия в граните, возможно ли

О том, что пигмеи могли быть жителями всей планеты, должны были быть вещественные доказательства. Оказывается, что они есть. Если это так, то они в действительности были разбросаны по всему миру. Теперь

собою являли, на якому рівні розвитку знаходилися згідно часу загального розвитку життя на Землі. Факт зі знайденням мумії пігмея цікавий тим, що дає привід до глибоких роздумів по правильному, а можливо, і по помилковому шляху. Ось тут то ми й зіштовхуємося з недостачею дрібниць і деталей, про значення яких згадувалося раніше.

Аналіз можливості існування останків пігмея в лавовій породі

Сказати, що мумія знаходилася в вулканічній породі мільйони років - з плейстоценової епохи - це іще не переконливо, і може бути, іще й неправдоподібно. Це тому, що, аналізуючи механізм такого захоронення, багато аргументів виступає проти.

Розглянемо "за" і "проти".

Припустимо, що мумія пігмея було поховано лавовим виверженням.

1. Що являє собою лавове виверження? Це розпечена вогненно-рідка маса речовини, що виливається з глибинних надр планети. Якщо ця речовина була в рідкому стані, то вона повинна мати досить високу температуру.

2. Чи могла мумія витримати високу температуру і зберегтись, щоб не обвуглитись? Малоймовірно. Температура розпеченої речовини повинна виявитися згубною для всього, що могло бути вміщеним в бальзамовану упаковку. Якби це в дійсності мало місце, то чи змогла б сучасна людина розгледіти "дуже живе і розумне лице пігмея"?

На шляху до остаточного висновку з цього питання стоїть ще одне "але".

Але може бути, мумію було захоронено в скальній породі на такій глибині, що температура лавового виливу не змогла спопелити її? Ось якраз і тут повинно бути уточнення дрібниць.

Якщо мумія знаходилась в граніті, то:

1) яка товщина гранітного шару до поверхні?

2) які осадові породи і якої товщини вище гранітного шару?

3) чи є признаки розділу шарів на глибині захоронення мумії?

Взагалі тут необхідно уточнити про структуру гранітного шару, що нас цікавить.

Древні захоронення на великій глибині

До того ж, це не перша загадка захоронення людини на незвичайній глибині. Ось ще одна з таких. В 1965 році при розробці вугільного пласта італійські шахтарі знайшли останки хлопчика.

Чи не мають між собою чого-небудь спільного ці два факти.

Мумія пігмея, виявлена в граніті, була ростом в 35 сантиметрів; залишки в вугільному пласті - хлопчика, тобто людини чоловічої статі і маленького зросту. Чи був це в дійсності хлопчик або ж доросла людина

следует узнать, что они собой представляли, на каком уровне развития находились по времени общего развития жизни на Земле. Факт с нахождением мумии пигмея интересен тем, что дает повод к глубоким размышлениям по правильному, а возможно, и по ложному пути. Вот тут-то мы и сталкиваемся с нехваткой мелочей и деталей, о значении которых упоминалось ранее.

Анализ возможности существования останков пигмея в лавовой породе

Сказать, что мумия находилась в вулканической породе миллионы лет - с плейстоценовой эпохи - это еще неубедительно, и может быть, еще и неправдоподобно. Это потому, что, анализируя механизм такого захоронения, много аргументов выступает против.

Рассмотрим "за" и "против".

Предположим, что мумия пигмея было захоронена лавовым извержением.

1. Что представляет собой лавовое извержения? Это раскаленная огненно-жидкая масса вещества, выливается из глубинных недр планеты. Если это вещество было в жидком состоянии, то она должна иметь достаточно высокую температуру.

2. Могла ли мумия выдержать высокую температуру и сохраниться, чтобы не обуглиться? Маловероятно. Температура раскаленного вещества должна оказаться губительной для всего, что могло быть помещенным в бальзамированную упаковку. Если бы это в действительности имело место, то смог бы современный человек разглядеть "очень живое и умное лицо пигмея"?

На пути к окончательному выводу по этому вопросу стоит еще одно "но".

А может быть, мумию было захоронено в скальной породе на такой глубине, что температура лавового излияния не смогла испепелить ее? Вот как раз и здесь должно быть уточнение мелочей.

Если мумия находилась в граните, то:

1) какова толщина гранитного слоя к поверхности?

2) которые осадочные породы и какой толщины выше гранитного слоя?

3) есть ли признаки раздела слоев на глубине захоронения мумии?

Вообще здесь необходимо уточнить о структуре гранитного слоя, что нас интересует.

Древние захоронения на большой глубине

К тому же, это не первая загадка захоронения человека на необычной глубине. Вот еще одна из таких. В 1965 году при разработке угольного пласта итальянские шахтеры нашли останки мальчика.

Не имеют ли между собой чего-либо общего эти два факта.

Мумия пигмея, обнаруженная в граните, была ростом в 35 сантиметров; остатки в угольном пласте - мальчика, то есть человека мужского пола и маленького роста. Был ли это в действительности мальчик или взрослый человек

карликового зросту по залишкам не так то легко встановити, якщо цьому не надати особливої уваги і не провести відповідного дослідження. Але факт той, що людина, яка попала невідомим нам шляхом в вугільний пласт, відноситься до дуже давніх часів, якщо сміливіше сказати, то до кам'яновугільного періоду. А це теж час, що нараховує мільйони років.

І ось хочеш не хочеш, тут приходиться зачепити питання про природу кам'яного вугілля. Про походження кам'яного вугілля найбільш сильно закріпилась гіпотеза рослинного світу. Так, як вона не знаходить підтримки зі сторони логічних досліджень і не дивлячись на речові докази, не варто вважати її спроможною.

Так як не є ціллю даної статті викладати судження про походження кам'яного вугілля, так як це не по суті питання, зазначити можна лише одне: кам'яне вугілля – це вуглиста маса розплавленої речовини, що вилилась з глибинних надр планети, та згодом остигла і викристалізувалась в справжнє вугілля.

А те, що виявляють в пластах (на дні) залишки рослинного світу, що і потягнуло на неправильний шлях наукову думку, пояснюється дуже просто. Лавові виверження вуглистих мас відбулися якраз в той час, коли на поверхні планети вже буйно розвивався рослинний світ. Ось і затоплені розплавленою масою рослини обвуглилися і самі перетворилися на кам'яне вугілля.

А як же попала туди тодішня людина? Виявляється, що це пояснюється тим же шляхом: або його застала раптова біда, або він був померлим і похованим під поверхнею так, що його труп могла підхопити хвиля розлитої розплавленої маси.

Тут теж потребуються ті незначні деталі подробиць, які можуть відновити істинний стан людини під час катастрофи.

Із аналізу двох фактів виділимо саме головне - це людина, про яку іде мова, являється мешканцем планети дуже певного минулого часу.

Чи не насмілитись нам тепер припустити, що "хлопчик" із вугільного пласта - не просто хлопчик, а доросла людина пігмейської раси.

Якщо пігмей міг попасти в пласт вугілля, наприклад, внаслідок стихійного нещастя, то мумія, знайдена в граніті, вже сама говорить про те, що вона була підготовлена і її було похоронена людьми того часу. Але як була похоронена, залишається неясним. А це дуже важливо в визначені часу, коли саме появилась розумні істоти на Землі і яке їх походження.

Можливі підтвердження високого розвитку пігмеїв

До мумії ми можемо застосувати іще один варіант дослідження.

2. Мумія була похована в граніті. Якщо це так, то подолання твердості граніту вже говорить про високий

карликового роста, по остаткам не так-то легко определить, если этому не уделить особого внимания и не провести соответствующего исследования. Но факт тот, что человек, попавший неизвестным нам путем в угольный пласт, относится к очень давним временам, если смелее сказать, то к каменноугольному периоду. А это тоже время, насчитывающей миллионы лет.

И вот хочешь не хочешь, здесь приходится коснуться вопроса о природе каменного угля. О происхождении каменного угля наиболее сильно закрепилась гипотеза растительного мира. Так, как она не находит поддержки со стороны логических исследований и несмотря на вещественные доказательства, не стоит считать ее способной.

Так как не является целью данной статьи выкладывать суждения о происхождении каменного угля, так как это не по сути вопроса, отметить можно лишь одно: каменный уголь - это углистая масса расплавленного вещества, которая вылилась из глубинных недр планеты и впоследствии остывшая, и выкристаллизовалась в настоящий уголь. А то, что обнаруживают в пластах (на дне) остатки растительного мира, что и потянуло на неправильный путь научную мысль, объясняется очень просто. Лавовые извержения углистых масс состоялись как раз в то время, когда на поверхности планеты уже буйно развивался растительный мир. Вот и затопленные расплавленной массой растения обуглились и сами превратились в каменный уголь.

А как же попала туда тогдашняя человек? Оказывается, что это объясняется тем же путем: или его застала внезапная беда, или он был умершим и похороненным под поверхностью так, что его труп могла подхватить волна разлитой расплавленной массы. Здесь тоже требуются те незначительные детали подробностей, которые могут восстановить истинное положение человека во время катастрофы.

С анализа двух фактов выделим самое главное - это человек, о котором идет речь, является жителем планеты очень определенного прошедшего времени.

А не осмелиться ли нам теперь предположить, что "мальчик" с угольного пласта - не просто мальчик, а взрослый человек пигмейской расы. Если пигмей мог попасть в пласт угля, например, в результате стихийного бедствия, то мумия, найденная в граните, уже сама говорит о том, что она была подготовлена и была похоронена людьми того времени. Но как была похоронена, остается неясным. А это очень важно в определенные времени, когда именно появилась разумные существа на Земле и каково их происхождение.

Возможные подтверждение высокого развития пигмеев

К мумии мы можем применить еще один вариант исследования.

2. Мумия была захоронена в граните. Если это так, то преодоление твердости гранита уже говорит о высоком

технічний розвиток раси пігмеїв. Теж саме стверджує і техніка бальзамування померлих і розвинуте поняття про збереження пам'яті про них.

Про високий розвиток цивілізації пігмеїв говорять ще більш переконливі докази, приклади яких наводить Джессоп в своїй статті. Але і це не являється самим головним.

Але знову ж для уточнення цього припущення потребуються "дрібниці" і незначні деталі. Ось цікаво, чи звернули увагу першовідкривачі мумії на форму і характер стінок гнізда в граніті, в якому покоїлась мумія? Чи вони вважали непотрібним звернути на це увагу, побачивши головне чудовище?.

Якщо мумія була спеціально похоронена в граніті, то обов'язково повинні бути сліди обробки самого погребіння, як сліди механічного чи термічного впливу на тверду породу речовини.

І на кінець, знову повторимося, на якій глибині від поверхні гранітного шару була виявлена мумія, не враховуючи осадових порід.

Уточнення цих даних має немаловажний сенс до істинної розгадки та інших питань, що стосуються часу життя пігмеїв на Землі. Тут ми можемо виходити із життєвого досвіду. Довбати граніт на велику глибину, щоб захоронити мумію, зрозуміло, пігмеї не могли, так як в цьому не видно якого-небудь сенсу. Але якщо виявиться велика глибина захоронення, тоді постає питання про дію сил природи. Чи не відбулося в тому місці повторне лавове виверження? Привід до розгляду цього питання можуть дати незначні подробиці будови гранітного пласта. Якщо в тому місці мається повторне напластування, то це говорить іще й про більш віддалений час, або про катастрофічні явища того часу. І щоб прийти до остаточного висновку про час існування пігмеїв на нашій планеті, вже слід почати розгляд питань про геологічний розвиток самої планети, тобто її кори, беручи до уваги численні факти розвитку морів і океанів, гірських систем на суші.

І так питання про мумію і "хлопчика" та про їх час життя на Землі вирішеним залишається не остаточно.

3. Проблемні особливості існування пігмеїв на Землі

Одна неясність тягне за собою і другу. Якщо незрозуміле питання про час існування пігмеїв, останки яких дійшли до нас німими свідками, не може бути вирішене питання про походження високорозвиненої цивілізації стосовно до часу Землі, що бурхливо еволюціонує. Слід звернути увагу і на той факт, посилаючись на легенди про карликів, що ті працювали в темноті, ночами. Чи не здається це дивним для сучасних людей планети?

техническом развитие расы пигмеев. Тоже самое утверждает и техника бальзамирования умерших и развитое понятие о сохранении памяти о них.

О высоком развитии цивилизации пигмеев говорят еще более убедительные доказательства, примеры которых приводит Джессоп в своей статье. Но и это не является самым главным.

Но опять же для уточнения этого предположения требуются "мелочи" и незначительные детали. Вот интересно, обратили ли внимание первооткрыватели мумии на форму и характер стенок гнезда в граните, в котором покоилась мумия? Или они считали ненужным обратить на это внимание, увидев главное чудовище?

Если мумия была специально похоронена в граните, то обязательно должны быть следы обработки самого погребения, как следы механического или термического воздействия на твердую породу вещества.

И наконец, снова повторимся, на какой глубине от поверхности гранитного слоя была обнаружена мумия, не считая осадочных пород.

Уточнение этих данных имеет немаловажный смысл к истинной разгадке и других вопросов, касающихся времени жизни пигмеев на Земле. Здесь мы можем исходить из жизненного опыта. Долбить гранит на большую глубину, чтобы захоронить мумию, разумеется, пигмеи не могли, так как в этом не видно какого-либо смысла. Но если окажется большая глубина захоронения, тогда возникает вопрос о действии сил природы. Не произошло ли в том месте повторное лавовой извержения? Повод к рассмотрению этого вопроса могут дать незначительные подробности строения гранитного пласта. Если в том месте имеется повторное напластование, то это говорит еще и о более отдаленном времени, или о катастрофических явлениях того времени. И чтобы прийти к окончательному выводу о времени существования пигмеев на нашей планете, уже следует начать рассмотрение вопросов о геологическом развитие самой планеты, то есть ее коры, принимая во внимание многочисленные факты развития морей и океанов, горных систем на суше.

И так вопрос о мумии и "мальчике" и об их времени жизни на Земле решенным остается не окончательно.

3. Проблемные особенности существования пигмеев на Земле

Одна неясность влечет за собой и вторую. Если непонятный вопрос о времени существования пигмеев, останки которых дошли до нас немыми свидетелями, не может быть решен вопрос о происхождении высокоразвитой цивилизации применительно к времени Земли, которая бурно эволюционирует. Следует обратить внимание и на тот факт, ссылаясь на легенды о карликах, что те работали в темноте, по ночам. Не кажется ли это странным для современных людей планеты?

Непристосованість пігмеїв до сонячного світла

Так. Дивним воно здавалось і для тодішній мешканців. Якби люди велико-рослі - сучасники пігмеїв, не дивувались цій властивості малорослих народів, вони не придавали б цьому якого-небудь значення і не складали б легенд, як про щось незвичайне, щоб передавати із покоління в покоління. Тим більш про імовірність такого виходить не тільки від однієї якоїсь народності і з одного територіального місця. Про це говорять легенди, створенні народами Північної Америки, Південної Америки і Британії.

Працювати по ночах, та й ще в темноті не може говорити про їх надзвичайну працьовитість, так як на виконання робіт достатньо і дня. Тут, мабуть, щось пов'язано з зоровим сприйняттям оточуючого світу. Можливо, яскравість денного світла освітлення для них було чимось несприятливим? Таке припущення з даного питання ми можемо робити, але однак для нас самих це являється неприйнятним. Наше зорове сприйняття цілком відповідає земним умовам. Очі пристосовані так, що ніякого зайвого подразнення денне світло не викликає, і ми відчуваємо себе цілком нормально. Імовірно, що не спання ночами, - це страх перед яскравим сонячним освітленням. Це свого роду дивність і відмінна риса способу життя від решти сучасників мешканців планети.

Роль катаклізмів в житті древніх народів

Цікаві уривки легенд можна знайти в небагатьох вцілілих пам'ятниках індіанців майя і кіче. Там говориться про великий катаклізм, чи потоп, викликаний космічними силами і пов'язаним з планетою Венера. Майя володіли значними знаннями в астрономії, і в цих легендах цілком може відбиватися якась істина. Про щось подібне говорить і римський історик Варрон. Цим катаклізмом, імовірно, закінчився перший період чи цикл історії "маленького народу".

Якщо зачепити питання про катаклізми на нашій планеті, то можна з впевненістю сказати, що такі приголомшливі явища відбуваються неодноразово, і кожного разу залишали після себе дуже помітні наслідки. Останній катаклізм, як випливає, відбувся в той час, коли планета була вже населеною. Можливо і передостанній також потрясав жителів, але відомостей поки що немає.

Припускати про передостанній можна, але не з впевненістю і до тих пір, поки не буде вияснене питання про найбільш віддалений час перших мешканців планети і визначення віку найбільш молодих вугільних пластів, виникнення гірської системи Південної Америки вздовж Тихого океану та ін.

Скільки часу іде на період підготовки до катаклізму сказати так просто неможливо. Це справа геологічних наук. Сили, що викликають катаклізм, не являються чисто зовнішнього впливу, тобто космічні. Останні

Неприспособленность пигмеев к солнечному свету

Да. Странным оно казалось и для тогдашний жителей. Если бы люди высокорослые - современники пигмеев, не удивлялись этому свойству малорослых народов, они не придавали бы этому какого-либо значения и не составляли бы легенд, как о чем-то необычное, чтобы передавать из поколения в поколение. Тем более о вероятности такого исходит не только от одной какой-то народности и из одного территориального места. Об этом говорят легенды, создании народами Северной Америки, Южной Америки и Британии.

Работать по ночам, и еще в темноте не может повествовать об их чрезвычайном трудолюбии, так как на выполнение работ достаточно и дня. Здесь, пожалуй, что-то связано со зрительным восприятием окружающего мира. Возможно, яркость дневного света освещения для них было чем-то неблагоприятным? Такое предположение по данному вопросу мы можем делать, но, однако для нас самих это является неприемлемым. Наше зрительное восприятие вполне соответствует земным условиям. Глаза приспособлены так, что никакого лишнего раздражения дневной свет не вызывает, и мы чувствуем себя вполне нормально. Вероятно, не спать по ночам, - это страх перед ярким солнечным освещением. Это своего рода странность и отличительная черта образа жизни от остальных современников жителей планеты.

Роль катаклизмов в жизни древних народов

Интересные отрывки легенд можно найти в немногих уцелевших памятниках индейцев майя и киче. Там говорится о большом катаклизме, или потопе, вызванном космическими силами и связанным с планетой Венера. Майя владели значительными знаниями в астрономии, и в этих легендах вполне может отражаться какая-то истина. О подобном говорит и римский историк Варрон. Этим катаклизмом, вероятно, закончился первый период или цикл истории "маленького народа".

Если коснуться вопроса о катаклизмах на нашей планете, то можно с уверенностью сказать, что такие потрясающие явления происходят неоднократно, и каждый раз оставляют после себя очень заметные последствия. Последний катаклизм, как следует, состоялся в то время, когда планета была уже населенной. Возможно и предпоследний также потрясал жителей, но сведений пока нет.

Предполагать о предпоследнем можно, но не с уверенностью и до тех пор, пока не будет выяснен вопрос о наиболее отдаленном времени первых жителей планеты и определения возраста наиболее молодых угольных пластов, возникновения горной системы Южной Америки вдоль Тихого океана и др.

Сколько времени уходит на период подготовки к катаклизму сказать так просто невозможно. Это дело геологических наук. Силы, вызывающие катаклизм, не являются чисто внешнего воздействия, то есть

лише можуть пришвидшити його появлення як наслідок приливних впливів.

М.К. Джессоп інформує, що в уцілілих пам'ятниках індіанців майя і кіче згадується про катаклізм, викликаний космічними силами і пов'язаного з планетою Венера. Може виникнути сумнів в правильності розшифрування назви планетного тіло, що викликало, тобто прискорило виникнення катаклізму. Венера якихось загальних в'язків в значній степені з Землею не має. І приливних сил такого впливу на Землю вона не могла створити. Інша справа, якби стояло питання про Місяць, що викликав катаклізм. Це мало б своє місце, як не в останньому, так в передостанньому катаклізмі. Тут недоречно розглядати питання про захват Землею Місяця, та Місяць все ж захоплений. А це в свою чергу не відбулося тихенько та легенько як для Місяця, так і для самої планети Земля.

Місяць, як винуватець катаклізмів на Землі

Можливо Місяць навмисно перейменовано на Венеру, бо невідомо точно, хто був першовідкривачем першоджерела інформації древньої писемності індіанців майя і кіче. Невідомо також і переконання самого відкривача з якої точки зору він дивився на походження Місяця, як супутника Землі. Якщо він дотримувався думки, що Місяць утворився разом з Землею чи в крайньому разі - Місяць відірвався від Землі, як про це толкують деякі гіпотези. То він ніколи не піде проти своєї думки, не розуміючи як слід реального положення речей, і замість Місяця в перекладі поставив Венеру. А можливо це механічна помилка чи трудність перекладу. Та й взагалі, тут є якась незрозуміла неузгодженість.

Ось про що інформує кандидат історичних наук О.Горбовський (стаття "А що розповідають легенди"). "Можливо, не випадково майя в своїх хроніках, що тягнуться за часом ще до потопу, не згадують про Місяць. Нічне небо в них освітлює Венера! В своїх міфах бушмени з Південної Африки стверджували, що під час потопу Місяця не існувало. На півдні Греції у Пелопонессі була казкова країна Аркадія, мешканці якої не знали ні турбот ні горя. Її знищив потоп. Пізніше елліни так і називали аркадійців - "домісячні". Про те що на земному небі не було Місяця, писав в III столітті до н.е. Апполоній Родіус, головний наглядач Олександрійської бібліотеки. Він виходив при цьому із древніх рукописів і текстів, які потім були знищені і не дійшли до нас.

В древньому Єгипті побутував переказ про поєдинок бога Гора з богом темноти і хаосу Сетхом. Під час битви Сетх вирвав у Гора ліве око і закинув його далеко у Всесвіт. Виявилось, що ліве око стало символом Місяця, тому, коли противник вирвав його, на нічному небі, як сповіщають священні книги, наступила темнота. На кінець Гор повернув своє око, і на небі появився Місяць".

космические. Последние только могут ускорить его появление как следствие приливных воздействий.

М.К. Джессоп информирует, что в уцелевших памятниках индейцев майя и киче упоминается о катаклизме, вызванным космическими силами и связанного с планетой Венера. Может возникнуть сомнение в правильности расшифровки названия планетного тело вызвавшего, то есть ускорившего возникновение катаклизма. Венера каких-то общих связей в значительной степени с Землей не имеет. И приливных сил такого влияния на Землю она не могла создать. Другое дело, если бы стоял вопрос о Луне, вызвавший катаклизм. Это имело бы свое место, как не в последнем, так в предпоследнем катаклизме. Здесь неуместно рассматривать вопрос о захвате Землей Луны, но Луна все же захвачена. А это в свою очередь не произошло тихонько и слегка как для Луны, так и для самой планеты Земля.

Луна, как виновник катаклизмов на Земле.

Возможно, Луну намеренно переименован в Венеру, потому что неизвестно точно, кто был первооткрывателем первоисточника информации древней письменности индейцев майя и киче. Неизвестно также и убеждения самого открывателя, с какой точки зрения он смотрел на происхождение Луны, как спутника Земли. Если он придерживался мнения, что Луна образовалась вместе с Землей или в крайнем случае - Луна оторвалась от Земли, как об этом толкуют некоторые гипотезы. То он никогда не пойдет против своего мнения, не понимая как следует реального положения вещей, и вместо Луны в переводе поставил Венеру. А возможно это механическая ошибка или трудность перевода. Да и вообще, здесь есть какая-то непонятная несогласованность.

Вот о чем информировал кандидат исторических наук О.Горбовський (статья "А что рассказывают легенды»). "Возможно, не случайно майя в своих хрониках, тянущиеся по времени еще до потопа, не упоминают о Луне. Ночное небо в них освещала Венера! В своих мифах бушмены из Южной Африки утверждали, что во время потопа Луны не было. На юге Греции в Пелопонесс была сказочная страна Аркадия, жители которой не знали ни забот, ни горя. Ее уничтожил потоп. Позже эллины так и называли аркадийцев - "долунники". О том, что на земном небе не было Луны, писал в III веке до н.э. Апполоний Родиус, главный надзиратель Александрийской библиотеки. Он исходил при этом из древних рукописей и текстов, которые затем были уничтожены и не дошли до нас.

В древнем Египте бытовало сказание о поединке бога Гора с богом темноты и хаоса Сетхом. Во время битвы Сетх вырвал у Гора левый глаз и забросил его далеко во Вселенную. Оказалось, что левый глаз стал символом Луны, поэтому, когда противник вырвал его, на ночном небе, как сообщают священные книги, наступила темнота. К концу Гор вернул свой глаз, и на небе появилась Луну ".

Як бачимо, на користь захвату Місяця Землею кажуть такі ж (легенди і перекази) джерела. І таж сама поява Місяця пов'язана з катаклізмом. Це питання досить об'ємне і потребує окремого дослідження.

4. Таємниці і причини зникнення з планети

Згадувані катаклізми, це впливовий фактор не лише на життя пігмеїв, а й на стан планетного тіла і спричинені наслідки, що несприятливо відобразилися на його мешканцях.

В яких саме областях земної кулі відбулися катастрофічні зміни голослівно припускати не варто. Але факт, що це відбулося не тільки в одному якомусь місці, наприклад, в басейні Середземного моря. Загадковим є і острів Пасхи, і Атлантида, і можливо, ще більше.

Найбільш приголомшливим явищем був катаклізм для розвинутих і цивілізованих пігмеїв. Та постає питання, куди ж вони подівались після катаклізму, якщо їх було так багато на Землі? Взяти б до прикладу Зімбабве, де жило, як повідує Джессоп, не менше 100 тис. людей і раптом якось миттєво кудись пішли.

Де поділися пігмеї Зімбабве

Це серйозна загадка, і є над чим по-роздумувати. Загадково і те, що в межах Зімбабве не виявляється яких-небудь слідів катастрофічних змін, які б примусили пігмеїв залишити свій житловий будинок. Катастрофічні зміни вибухнули в інших областях планети, та чомусь страхітливе відлуння докотилося до Зімбабве з такою силою ніби піддався небезпеці їх житловий будинок.

І вони пішли з дому, як ніби назустріч катастрофічним явищам і там зникли. Так же виходить згідно логіки. Якщо чисельність пігмеїв так різко скоротилась, про що свідчать попередні місця проживання, і не виявились вони в других, то тут просто не вкладається розуму. Та й припустити, що вони свідомо загинули, теж немає ніякого сенсу. Адже це розумні, свідомі і високо-розвинуті істоти - люди.

Та й при тому археологічні розкопки могли б швидше виявити їх сліди на поверхні планети, швидше ніж в місцях захоронень. Загадка залишається загадкою, і якого порядку?

Значення катаклізму в історії пігмеїв

Тепер про самий катаклізм. Як це поняття вкладається в нашу свідомість? Які його наслідки в нашому сприйнятті? Як ми можемо уявити собі механізм катастрофічних змін в планетарному масштабі і на планеті взагалі?

Катаклізм (від грец. – повінь, потоп, загибель) - раптовий руйнівний поворот в суспільному житті. Або за спростованою науковою теорією французького палеонтолога Кювьє (1769-1832) - перевороти, що

Как видим, в пользу захвата Луны Землей говорят такие же (легенды и предания) источники. И то же самое появление Луны связана с катаклизмом. Этот вопрос достаточно объемный и требует отдельного исследования.

4. Тайны и причины исчезновения с планеты

Упомянутые катаклизмы, это влиятельный фактор не только на жизнь пигмеев, но и на состояние планетного тела и вызванные последствия, неблагоприятно отразившиеся на его жителях.

В каких именно областях земного шара произошли катастрофические изменения голословно предполагать не стоит. Но факт, что это произошло не только в одном каком-то месте, например, в бассейне Средиземного моря. Загадочным является и остров Пасхи, и Атлантида, и возможно, еще больше.

Наиболее потрясающим явлением был катаклизм для развитых и цивилизованных пигмеев. Но возникает вопрос, куда же они подевались после катаклизма, если их было так много на земном шаре? Взять бы к примеру Зимбабве, где жило, как повествует Джессоп, не менее 100 тыс. человек и вдруг как-то мгновенно куда-то ушли.

Куда делись пигмеи Зимбабве.

Это серьезная загадка, и есть над чем поразмышлять. Загадочно и то, что в пределах Зимбабве не обнаруживается каких-либо следов катастрофических изменений, которые бы заставили пигмеев оставить свой жилой дом. Катастрофические изменения взорвались в других областях планеты, и почему-то страшное эхо докатилось до Зимбабве с такой силой будто подвергся опасности их жилой дом. И они ушли из дома, как будто навстречу катастрофическим явлениям и там исчезли. Так же получается согласно логики. Если численность пигмеев так резко сократилась, о чем свидетельствуют предыдущие места проживания и не оказались они в других местах, то это просто не укладывается в разум. И предположить, что они сознательно погибли, тоже нет никакого смысла. Ведь это разумные, сознательные и высоко развитые существа - люди.

И при том археологические раскопки могли бы быстрее выявить их следы на поверхности планеты, быстрее в местах захоронений. Загадка остается загадкой, и какого порядка?

Значение катаклизма в истории пигмеев.

Теперь о самом катаклизм. Как это понятие вкладывается в наше сознание? Каковы его последствия в нашем восприятии? Как мы можем представить себе механизм катастрофических изменений в планетарном масштабе и на планете вообще?

Катаклизм (от греч. - наводнение, потоп, гибель) - внезапный разрушительный поворот в общественной жизни. Или за опровергнутой научной теорией французского палеонтолога Кювье (1769-1832) -

знищують в кінці кожного геологічного періоду всі організми, після яких ніби то слідує новий "акт творення".

Цей термін визначає тільки наслідки причин. Але про самі причини він нічого не натякає. А якщо ми користуємся цим терміном, то маємо на увазі все разом взяте.

З точки зору філософії катаклізм - це величезної сили матеріальний рух, як причина, що виникла всередині планетного тіла, яку спонукали до дії якісь зовнішні космічного походження. Потенціальна енергія матеріального руху, що накопичилася в середині планети, получила зовнішній поштовх до розрядки, що позначається головним чином на затверділій і закам'янілій оболонці, як на стримуючому замкнутому посуді до межі напруженому.

Звичайно, філософська трактовка - це абстрактне поняття, яке говорить про рух мас речовини в загальному розумінні, та нічого конкретного не каже про сам механізм цього явища.

Про механізм такого можуть розказувати лише наслідки причин, не розкриваючи суті останніх. Причини такої величезної сили матеріального руху залишаються нерозкритими, і загадковими і таємничими. Але це не повинно засмучувати і віднімати в нас бажання пізнати механізм катаклізму за "розповідями" наслідків.

До цього ми повинні залучити живих свідків сучасників катаклізму, німих свідків і по теперішній час, неспростовні факти як зразки слабкого матеріального руху, спостереження сучасної людини і його судження про бачене і почуте своїми вухами.

Спочатку звернемось до німих свідків в теперішній час і населений людиною час катаклізмів.

Чи не дивує вчених інформація такого змісту? "...відомий мексиканський вчений Гариса Пайона на висоті 5700 метрів в Кордильєрах під товстим шаром крижаного покрову виявив останки двох будівель. Ракушки навколо них і сліди діяльності моря свідчать, що хатинки стяли колись на березі моря".

Інформація скупа, але зміст її досить загадковий. Міркувати можна як завгодно, але факт залишається фактом. Річ вперта.

5. Факти і лише факти їх існування

Наступним не менш важливим є питання про мегалітичні (кам'яні) споруди.

1. "В полінезійців до сих пір побутує неясна згадка про плем'я "маленьких людей", що володіли великою силою, незважаючи на свій маленький зріст. Про них кажуть, що саме вони спорудили багато величезних кам'яних споруд. Цікава їх схожість з кельтами і піктами: малий ріст, велика фізична сила, побудова мегалітичних споруд, наприклад, Стоунхенджа.

переворотыы, уничтожающие в конце каждого геологического периода все организмы, после которых якобы следует новый "акт творения".

Этот термин определяет только последствия причин. Но о самой причине он ничего не намекает. А если мы пользуемся этим термином, то имеем в виду все вместе взятое.

С точки зрения философии катаклизм - это огромной силы материальное движение, как причина, возникшая внутри планетного тела, которую побудили к действию какие-то внешние силы космического происхождения. Потенциальная энергия материального движения, накопившейся в середине планеты, получила внешний толчок к разрядке, что сказывается главным образом на затвердевшей и окаменевшей оболочке, как на сдерживающем замкнутом сосуде до предела напряженном. Конечно, философская трактовка - это абстрактное понятие, которое говорит о движении масс вещества в общем смысле, и ничего конкретного не говорит о самом механизме этого явления.

О механизме такого могут рассказывать только последствия причин, не раскрывая сути последних. Причины такой огромной силы материального движения остаются нераскрытыми, и загадочными, и таинственными. Но это не должно огорчать и отнимать у нас желание познать механизм катаклизма за "рассказами" последствий. К этому мы должны привлечь живых свидетелей современников катаклизма, немых свидетелей и по настоящее время, неопровержимые факты как образцы слабого материального движения, наблюдение современного человека и его суждения о виденном и услышанном своими ушами.

Сначала обратимся к немым свидетелям в настоящее время и населенное человеком время катаклизмов.

Или не удивляет ученых информация следующего содержания? "... известный мексиканский ученый Гариса Пайона на высоте 5700 метров в Кордильерах под толстым слоем ледяного покрова обнаружил останки двух зданий. Ракушки вокруг них и следы деятельности моря свидетельствуют, что домики стояли когда-то на берегу моря". Информация скупая, но смысл ее достаточно загадочный. Рассуждать можно как угодно, но факт остается фактом. Вещь упрямая.

5. Факты и только факты их существования

Следующим не менее важным является вопрос о мегалитических (каменных) постройках.

1. "В полинезийцев до сих пор бытует неясное упоминание о племени "маленьких людей", обладавшие большой силой, несмотря на свой маленький рост. О них говорят, что именно они построили множество огромных каменных сооружений. Интересная их сходство с кельтами и пиктами: малый рост, большая физическая сила, построение мегалитических сооружений, например,

Це вказує на велику древність роду пігмеїв і на світове розповсюдження пігмейської культури високого рівня".

2. "На островах південних морів збереглися мегалітичні споруди, зрівнянні зі спорудами в Перу і Африці.

Більшість мегалітичних споруд - в тропіках, а вони опоясують вся Землю. Примітне те, що багато із них побудовані явно для "маленького народу", особливо відноситься це до Саксайуаману, Зімбабве і Великої Піраміди".

3. Зімбабве...(Південна Африка). "А кам'яна кладка! Мільйон чи біля того гранітних плит, акуратно обтесаних приблизно обтесаних до одного і того ж розміру: 15х30 см; більше 10 тис. тон твердого каміння, обробленого і підігнано один до одного так же вміло, як в Саксайуамані, на острові Пасхи, в Великій Піраміді, і також без ознак його добутку на місці. Звідки був цей камінь? Як від доставлений сюди, якщо не повітрям? Та ж проблема, що і в Перу, Єгипті, Баальбеку: вміння пересовувати важкі кам'яні брили - і незвичайне невігластво майже у всякій іншій сфері діяльності. Проблеми транспорту в них вирішувалися якимось загадково подібними методами. Якими?"

4. Кам'яна кладка в Зімбабве - чудеса мистецтва. Плити добре обтесані і з'єднані без цементу. Висота стін коливається від 3,6 до 10,5 м; товщина їх складає 4,5 м біля основи і 2,7 м на гребні. Початково стіни збільшувались великими кам'яними брилами. Звідки вони? Адже виходи каменю в околицях, виходячи з усіх ознак, не розроблялися. Ця величезна споруда побудована на пагорбі висотою біля 105 м як і в Саксайуамані.

В багатьох навколишніх шахтах майже всі штреки надто малі для будь-яких інших людей, крім пігмеїв. Шахти, як і руїни, були залишені раптово. Вироби залишилися, скелетів чи трупів - ні. Як могли працюючі вийти звідки, не залишаючи своїх мертвих".

На додаток до незрозумілого в статті Джессопа, звернемося до інших джерел, що розповідали про загадковість древнього світу.

5. "В Малій Азії, в горах Антилівана, не дуже далеко від Лівійської пустелі викликає здивування площадка навколо храму Сонця.

Її називають Баальбекською верандою. Вона складена з суцільних кам'яних брил, довжина яких - 20, ширина - 5, а висота – 4 метрів. Не важко підрахувати, що кожна така брила важить біля 2 тис. тон. На одному сучасному крані неможливо підняти таку вагу. А брили Баальбекської веранди підняті із розміщеної недалеко каменоломні високо в гори.

6. "Вони байдуже дивляться вдалечінь нерухомими очима. Здавалось, товсті губи велетнів скривлені гримасою досади на тих, хто потурбував їх багатовіковий сон серед непрохідних джунглів Центральної Америки.

Стоунхенджа. Это указывает на большую древность рода пигмеев и на мировое распространение пигмейской культуры высокого уровня ".

2. "На островах южных морей сохранились мегалитические сооружения, сравнимые с сооружениями в Перу и Африке.

Большинство мегалитических сооружений - в тропиках, а они опоясывают все Землю. Примечательно то, что многие из них построены явно для "маленького народа", особенно относится это к Саксайуамане, Зимбабве и Великой Пирамиде".

3. Зимбабве ... (Южная Африка). "А каменная кладка! Миллион или около того гранитных плит, аккуратно обтесанных примерно подогнанных к одному и тому же размера: 15х30 см; более 10 тыс. тонн твердого камня, обработанного и подогнано друг к другу так же умело, как в Саксайуамане, на острове Пасхи, в Великой Пирамиде, и также без признаков его добычи на месте. Откуда был этот камень? Как от доставлен сюда, если не воздухом? Та же проблема, что и в Перу, Египте, Баальбеке: умение передвигать тяжелые каменные глыбы - и необычное невежество почти во всякой другой сфере деятельности. Проблемы транспорта в них решались каким загадочно подобными методами. Какими?"

4. Каменная кладка в Зимбабве - чудеса искусства. Плиты хорошо обтесанные и соединены без цемента. Высота стен колеблется от 3,6 до 10,5 м; толщина их составляет 4,5 м у основания и 2,7 м на гребне. Изначально стены увеличивались большими каменными глыбами. Откуда они? Ведь выходы камня в окрестностях, исходя из всех признаков, не разрабатывались. Это огромное сооружение построено на холме высотой около 105 м как и в Саксайуамане.

Во многих окружающих шахтах почти все штреки слишком малы для любых других людей, кроме пигмеев. Шахты, как и руины, были оставлены внезапно. Изделия остались, скелетов или трупов - нет. Как могли работающие выйти откуда, не оставляя своих мертвых ".

В дополнение к непонятному в статье Джессопа, обратимся к другим источникам, рассказывающих о загадочности древнего мира.

5. "В Малой Азии, в горах Антиливана, не очень далеко от Ливийской пустыни вызывает удивление площадка вокруг храма Солнца.

Ее называют Баальбекской верандой. Она составлена из сплошных каменных глыб, длина которых - 20, ширина - 5, а высота - 4 метров. Нетрудно подсчитать, что каждая такая глыба весит около 2 тыс. тонн. На одном современном кране невозможно поднять такой вес. А глыбы Баальбекской веранды подняты с размещенной недалеко каменоломни высоко в горы.

6. "Они равнодушно смотрят вдаль неподвижными глазами. Казалось, толстые губы великанов, искривленные гримасой досады на тех, кто потревожил их многовековой сон среди непроходимых джунглей Центральной Америки.

Розкидані там і сям, глибоко вросли в ґрунт, скільки віків чи тисячоліть стоять ці велетенські людські голови? Чия майстерна рука витесала їх із базальту - міцної гірської породи?

Незрозуміло, яким чином ольмени (ще більш древні племена, ніж ацтеки, тольтеки і майя) що не відали про принцип колеса і кочення, транспортували двадцятитонні брили трьох-метрової висоти від покладів базальту, розміщених в 100 з гаком кілометрів? Як міг досягти такого високого вдосконалення народ, що стояв на самих початкових ступенях мексиканської культури? Чому, на кінець, древній скульптор задумав голови, як самостійне ціле - без найменшого натяку на зчленування з тулубом?

Ця загадка чекає іще допитливих дослідників.

7. "Не менш підозрілі "експонати" Коста-Ріки - здоровенні кам'яні кулі. Відхилення від ідеальної геометричної форми в них не перевищує 2-3 см, хоча діаметр деяких сфер досягає 2,5 метра. Така точність обробки доступна не кожному майстрові і в наш час. Та дивна справа: поруч немає і згадки про які-небудь інструменти, цілковито необхідних для такої тонкої, точніше сказати, прецизійної роботи! Декілька завершальних штрихів цієї вражаючої таємниці: якщо базальтових голів "є в наявності" не більше двох-трьох десятків, то куль - багато сотень. Причім, вони розміщені не хаотично, а розмічають собою контури гігантських трикутників. Більш того, деякі із куль хтось закотив на високі гірські вершини..."

8. "...в містечко Стоунхендж. Тут піднімаються кам'яні плити висотою 6-7 метрів кожна, вертикально вриті в землю, їх називають менгірами. Довгий час вважали, ніби вони пов'язані з культом мертвих. Але що спонукало первісних людей розташувати менгіри у вигляді правильних кіл довжиною 110 метрів? За теперішніми науковими гіпотезами, менгіри слугували чимось типу обсерваторії, що визначала положення Сонця і Місяця з точністю до 1 градуса..."

9. "Є відомості, що "маленький народ" жив в покинутих нині містах, що захороненні нині в джунглях Амазонки. За переказами в одному із цих міст вічно стояло "холодне світло". Що за світло? І до речі, яким освітленням користувалися древні єгиптяни, створюючи і прикрашаючи розписом величезні погребальні приміщення в надрах Великої Піраміди і в Долині Царів? Там не знайдено ніяких слідів кіптяви".

10. "Згадаємо про золоту нитку, що опинилася включеною в суцільний камінь в Англії, і про металевий посуд тонкої роботи, вилучений із кам'яної брили в Новій Англії. Або про монети знайдені в гробницях "будівельників пагорбів" в Огайо, Іллінойсі, Вірджинії. В Зімбабве теж були свої майстри. Там знайдений звернутий кільцем тонкий золотий дріт мистецької роботи. Золото може зберігатися тисячоліттями там, де залізо руйнується і зникає. Негри племені банту вміють робити кільця і браслети, але у

Разбросанные там и сям, глубоко вросли в почву, сколько веков или тысячелетий стоят эти гигантские человеческие головы? Чья мастерская рука вытесала их с базальта - прочной горной породы?

Непонятно, каким образом ольмены (еще более древние племена, чем ацтеки, тольтеки и майя) что не знали о принципе колеса и качения, транспортировали двадцати-тонные глыбы трехметровой высоты от залежей базальта, размещенных в 100 с лишним километров? Как мог достичь такого высокого совершенствования народ, стоявший на самых начальных ступенях мексиканской культуры? Почему, наконец, древний скульптор задумал головы, как самостоятельное целое - без малейшего намека на сочленения с туловищем?

Эта загадка ждет еще любознательных исследователей.

7. "Не менее подозрительные" экспонаты "Коста-Рики - здоровенные каменные шары. Отклонение от идеальной геометрической формы в них не превышает 2-3 см, хотя диаметр некоторых сфер достигает 2,5 метра. Такая точность обработки доступна не каждому мастеру и в наше время. Но странное дело: рядом нет и упоминания о каких-либо инструменты, полностью необходимых для такой тонкой, точнее сказать, прецизионной работы! Несколько завершающих штрихов этой впечатляющей тайны: если базальтовых голов "есть в наличии" не более двух- трех десятков, то шаров - многие сотни. Причем, они размещены не хаотично, а размечают собой контуры гигантских треугольников. Более того, некоторые из шаров кто закатил на высокие горные вершины..."

8. "... в городок Стоунхендж. Здесь поднимаются каменные плиты высотой 6-7 метров каждая, вертикально врытые в землю, их называют менгирами. Долгое время считали, что они связаны с культом мертвых. Но что побудило первобытных людей расположить менгиры в виде правильных кругов длиной 110 метров? По нынешним научным гипотезам, менгиры служили чем-то типа обсерватории, определяла положение Солнца и Луны с точностью до 1 градуса ... "

9. "Есть сведения, что "маленький народ" жил в заброшенных ныне городах, захороненных в настоящее время в джунглях Амазонки. По преданию в одном из этих городов вечно сиял "холодный свет". Что за свет? И кстати, каким освещением пользовались древние египтяне, создавая и украшая росписью огромные погребальные помещения в недрах Великой Пирамиды и в Долине Царей? Там не найдено никаких следов копоти".

10. "Вспомним о золотой нити, включенной в сплошной камень в Англии, и о металлическом посуду тонкой работы, изъят из каменной глыбы в Новой Англии. Или о монеты найдены в гробницах "строителей холмов" в Огайо, Иллинойсе, Вирджинии. В Зимбабве тоже были свои мастера. Там найден закрученый кольцом тонкий золотой провод художественной работы. Золото может храниться тысячелетиями там, где железо разрушается и исчезает. Негры племени банту умеют делать кольца и

всій Африці не знайти нікого, хто вмів би витягувати дріт".

11. "А в Перу, на рівнині Наска в'ються широкі полоси. З поверхні землі важко помітити в них якусь систему. Та не з літака... Наявний факт: зливаючись у узор, чудернацькі звивини дають... зображення тварин. Наприклад, собаки з довжиною тулуба в цілих 50 метрів. Вчені підрахували, що художники-анімалісти, що створили ці наземні "малюнки", творили більше тисячі років назад".

12. "Із Джаббарена Великий бог".

В 1956 році французька експедиція під керівництвом професора Анут Лота займалась вивченням чудових фресок, залишених на стінках печери в ущелині Тассілі людьми, що населяли Сахару в давнину. Завдяки сухому клімату наскальний живопис чудово зберігся до наших днів. Найбільш древній розпис зроблено біля 10 тис. років назад.

Французи виявили в Тассілії і скопіювали біля 800 зображень. Старовинні художники з рідкісною виразністю зображували оточуючий їх світ: диких і домашніх тварин, птахів, сцени полювання, танці...

Але серед звичних старовинних малюнків учасники експедиції знаходили і такі зображення, що ставили їх в тупик. Ці картини зображували якихось дивних чудовищ.

Дослідники об'явили ці малюнки плодом фантазії древніх художників, що намагались передати свої уявлення про незрозумілі їм вищі сили, що керують життям. Та придивившись, чи не нагадує зображення людину в скафандрі? Відомо, що печерна людина мислила лише конкретними образами, почерпнутими нею із оточуючого життя. Та що ж міг побачити первісний художник - який життєвий образ знайшов своє відображення в його наскальному малюнку, який французькі археологи назвали "Великий бог із Джаббарена".

13. "Приголомшливі малюнки із Валькамоніки".

На території Європи, ретельно дослідженій, важко знайти яку-небудь археологічну сенсацію. Однак весь час не лише прибавляються додаткові відкриття, але й появляються повідомлення про цілі суспільства і цивілізації, щойно знайдені археологами.

Таким разючим повідомленням є робота французького археолога Емануеля Анаті "Цивілізація Валь Камоніка". Анаті описує в книзі розкопки з його участю, що почались випадково в долині Валь Камоніка, що лежить в самому серці Італійських Альп, між озером Ізео і швейцарською границею. Дослідження, що тривали декілька років, привели Анаті до висновку, що тут він наткнувся на спадщину надзвичайно розвиненої і зрілої цивілізації, що значно перевищувала розвиток сусідніх племен і відносилася до важливого періоду бронзового віку - майже 2 тис. років до нашої ери. Результати розкопок вказали на багате ресурсами, дуже динамічне суспільство, що

браслеты, но во всей Африке не найти никого, кто умел бы протягивать проволоку".

11. "А в Перу, на равнине Наска вьются широкие полосы. С поверхности земли трудно заметить в них какую-то систему. Но не с самолета... Имеющийся факт: сливаясь в узор, причудливые изгибы дают ... изображения животных. Например, собаки с длиной туловища в целых 50 метров. Ученые подсчитали, что художники-анималисты, что создали эти наземные "рисунки", творили более тысячи лет назад".

12. "С Джаббарена Великий бог".

В 1956 году французская экспедиция под руководством профессора Анут Лота занималась изучением замечательных фресок, оставленных на стенах пещеры в ущелье Тассили людьми, населявшими Сахару в древности. Благодаря сухому климату наскальная живопись прекрасно сохранился до наших дней. Наиболее древний роспись сделано около 10 тыс. лет назад.

Французы обнаружили в Тассилии и скопировали около 800 изображений. Старинные художники с редкой выразительностью изображали окружающий их мир: диких и домашних животных, птиц, сцены охоты, танцы...

Но среди привычных старинных рисунков участники экспедиции находили и такие изображения, которые ставили их в тупик. Эти картины изображали каких-то странных чудовищ.

Исследователи объявили эти рисунки плодом фантазии древних художников, которые пытались передать свои представления о непонятных им высшие силы, управляющие жизнью. Но присмотревшись, не напоминает ли изображение человека в скафандре? Известно, что пещерный человек мыслил только конкретными образами, почерпнутыми им с окружающей жизни. И что же мог увидеть первобытный художник - какой жизненный образ нашел свое отражение в его наскальном рисунке, который французские археологи назвали "Великий бог с Джаббарена".

13. "Потрясающие рисунки с Валькамоники".

На территории Европы, тщательно исследованной, трудно найти какую-либо археологическую сенсацию. Однако все время не только додаются дополнительные открытия, но и появляются сообщения о целых обществах и цивилизациях, только-что найденых археологами.

Таким поразительным сообщением является работа французского археолога Эмануэля Анати "Цивилизация Валь Камоника". Анати описывает в книге раскопки с его участием, которые начались случайно в долине Валь Камоника, что лежит в самом сердце Итальянских Альп, между озером Изео и швейцарской границей. Исследования, которые длились несколько лет, привели Анати к выводу, что здесь он наткнулся на наследство чрезвычайно развитой и зрелой цивилизации, которая значительно превышала развитие соседних племен и относилась к важному периоду бронзового века - почти 2 тыс. лет до нашей эры. Результаты раскопок указали на богатое ресурсами, очень динамичное общество, отважно

відважно вступало в період народження древньої промисловості, пов'язаної з відкриттям металів. Якийсь невідомий і нерозгаданий катаклізм неочікуване перервав цей динамічний розвиток.

Особливу зацікавленість викликали знайдені в Валь-Камоніці стінні малюнки, що незвичайно ясно показують розвиток цього древнього мистецтва. Більш ранній розпис має символічний, абстрактний характер, але поступово натхнення художника збагачується, обриси людей стають все більш живими, контури малюнків набувають реалістичної точності.

14. Обчислювальний механізм з Антикітери.

Ловці за губками біля острова Антикітера (Греція) на початку минулого століття знайшли цікавий механізм, що нагадував годинник. Зберігається знахідка зараз в Національному музеї (Афіни). Ця унікальна знахідка не має аналогів у світі.

На бронзовій плиті механізму прилаштовані бронзові колеса. Верхнє зубчате колесо повертала вісь, що рухала інші зубчаті колеса. Рух передавався на стрілки циферблату, що рухались з різною швидкістю навколо своїх циферблатів, яких на ящику було три; на першому кріпилось дві шкали. На одній зображені знаки зодіаку. Інша шкала являла собою рухоме кільце з зображенням місяців року.

Передній циферблат кріпився над головним привідним колесом і вказував на річний рух Сонця в зодіаку. Показувався також схід і захід найбільш яскравих на протязі року сузір'їв і зірок.

Задні циферблати був ще складнішими. Верхній мав чотири кільця, нижній - три, на шкалі якого вказувалося на основні фази Місяця та час сходу і заходу Сонця. Верхній циферблат показував схід і захід та положення планет, що були добре відомі грекам. Це Венера, Меркурій, Марс, Сатурн та Юпітер.

Це була арифметична копія геометричної моделі відомої за працями Архімеда і Платона сонячної системи. Прибор приводився в рух від руки.

Відкритим залишається питання, хто його створив. Невже греки, чи він був звідкись завезений?

15. Чи можливо вважати природним цілком правильний стальний паралелепіпед, що виставлявся в Зальцбургському музеї? Звідси одна з його назв: Зальцбургський паралелепіпед. Ще одна його назва "Залізо із Вольфзегга", за місцем розміщення шахти, де його знайшли в вугільному масиві третинного періоду (70 - 1 млн років до н.е.). В 1886 році вперше був досліджений австрійським фізиком Фрідріхом Гурльтом. Його вага 785 г, а розмір 67х62х47 мм.

16. Вироби з плоскими головками, що так схожі зі звичними ним цвяхами. Та виявлені Шарлем Бревстрером в вапняковому масиві крейдового періоду (110 - 70 млн років до н.е.). Можливо це фальсифікація, але якщо ні, то як пояснити знахідку?

17. Потребує перевірки вірність інформації про те, що в залишках старовинних міст, що виявлені в басейні

вступавшее в период рождения древней промышленности, связанной с открытием металлов. Какой-то неизвестный и неразгаданный катаклизм неожиданное прервал этот динамичное развитие.

Особый интерес вызвали найдены в Валь-Камонике стенные рисунки, необыкновенно ясно показывающие развитие этого древнего искусства. Более ранний роспись имеет символический, абстрактный характер, но постепенно вдохновения художника обогащается, очертания людей становятся все более живыми, контуры рисунков приобретают реалистической точности.

14. Вычислительный механизм с Антикитеры.

Ловцы за губками у острова Антикитеры (Греция) в начале прошлого века нашли интересный механизм, напоминающий часы. Сохраняется находка сейчас в Национальном музее (Афины). Эта уникальная находка не имеет аналогов в мире.

На бронзовой плите механизма приспособлены бронзовые колеса. Верхнее зубчатое колесо обращала ось, которая двигала другие зубчатые колеса. Движение передавалося на стрелки циферблата, что двигались с разной скоростью вокруг своих циферблатов, которых на ящике было три; на первом крепилось две шкалы. На одной изображены знаки зодиака. Другая шкала представляла собой подвижное кольцо с изображением месяцев года. Передний циферблат крепился над главным приводным колесом и указывал на годовое движение Солнца в зодиаке. Показывался также восход и заход наиболее ярких в течение года созвездий и звезд.

Задние циферблаты был еще сложнее. Верхний имел четыре кольца, нижний - три, на шкале которого указывалось на основные фазы Луны и время восхода и захода Солнца. Верхний циферблат показывал восход, заход и положения планет, которые были хорошо известны грекам. Это Венера, Меркурий, Марс, Сатурн и Юпитер.

Это была арифметическая копия геометрической модели известной по трудам Архимеда и Платона солнечной системы. Прибор приводился в движение от руки. Открытым остается вопрос, кто его создал. Неужели греки, или был он откуда-то завезен?

15. Можно ли считать естественным совершенно правильный стальной параллелепипед, выставляемый в Зальцбургском музее? Отсюда одно из его названий: Зальцбургский параллелепипед. Еще одно его название "Железо с Вольфзегга", по месту размещения шахты, где его нашли в угольном массиве третичного периода (70 - 1 млн лет до н.э.). В 1886 году впервые был исследован австрийским физиком Фридрихом Гурльт. Его вес 785 г, а размер 67х62х47 мм.

16. Изделия с плоскими головками так схожими с привычными нам гвоздями. И обнаружены Шарлем Бревстрером в известняковом массиве мелового периода (110 - 70 млн лет до н.э.). Возможно это фальсификация, но если нет, то как объяснить находку?

17. Требует проверки верность информации о том, что в остатках старинных городов, обнаружены в бассейне

Амазонки, знайдені написи. В них ніби то зустрічаються імена та дати, що відносяться до фінікійських міст Тіру і Сідону (887-856 роки до н.е.).

18. Чи все вірно і в повідомленнях про кам'яні форти Скелястих гір, де були знайдена стальна зброя.

19. А також чи вірно, що укріплення в Шотландії і Ірландії, гранітні кріпосні стіни, по краях оплавлені високою температурою. Версію щодо опалення блискавкою вчені відкидають.

20. Із розповіді археолога Альберта Миколайовича Ліпського (1890-1973). "Під час будівництва в Хакаській області одного із зрошувальних каналів виявили квадратну в плані кам'яну огорожу. Дослідження показало, що знахідка відноситься до III тисячоліття до нашої ери.

На плиті огорожі збереглися декілька малюнків і серед них примітивний, схожий на сучасні дитячі. Останній являв собою один із старинних різновидів зображення сонцеподібного божества родючості, вже знайомого місцевим краєзнавцям. Та решта малюнків, що зображали людиноподібних істот з пташиними головами, були зовсім незвичними для Єнісейського басейну. Їх незвичність полягала в винятковій схожості з рисами древнє-єгипетських божеств Тота і Хонсу. Дуже нагадує староєгипетські зразки і малюнок птаха. Ці знахідки варто зрівняти з іншими, зробленими в Сибірі, в тій же Хакасії. Мова про старовинні поховання, де знайдені черепи явно негроїдного типу. Це теж загадка, що чекає свого часу. І який зв'язок між Древнім Єгіптом і Східним Сибіром тут приховується.

За твердженнями професора Джессопа, загадок, пов'язаних з пігмеями, достатньо. Але давайте поглянемо на це питання трохи по-іншому. Не будемо намагатися відібрати фактичний матеріал, що стосується виключно пігмеїв.

6. Спільні риси древніх і можливі причини

Багато незрозумілих загадок древньої історії, що виникли опосередковано чи безпосередньо пов'язані з життям пігмеїв на нашій планеті, імовірно, мають між собою якийсь-то зв'язок, а можливо, і спільний корінь свого походження. Однак, пряма відповідь так зразу не може слідувати. Стверджувальна чи заперечна вона може слідувати лише в кінцевому результаті узагальнення, як висновок, що випливає з складної системи дослідження.

Перш ніж підійти до глибокодумного аналізу фактичного матеріалу, як беззаперечних фактів реальності кожного зокрема, варто відшукати загальні і характерні риси дослідного матеріалу.

Амазонки, найденные надписи. В них якобы встречаются имена и даты, относящиеся к финикийским городам Тира и Сидона (887-856 годы до н.э.).

18. Все ли верно и в сообщениях о каменных фортах Скалистых гор, где было найдено стальное оружие.

19. А также верно ли, что укрепление в Шотландии и Ирландии, гранитные крепостные стены, по краям оплавленные высокой температурой. Версию об оплавлении молнией ученые отвергают.

20. Из рассказа археолога Альберта Николаевича Липского (1890-1973). "При строительстве в Хакасской области одного из оросительных каналов обнаружили квадратную в плане каменную ограду. Исследование показало, что находка относится к III тысячелетию до нашей эры.

На плите ограждения сохранились несколько рисунков и среди них примитивный, похожий на современные детские. Последний представлял собой один из старинных видов изображения солнце-подобного божества плодородия, уже знакомого местным краеведам. И остальные рисунков, изображавших человекообразных существ с птичьими головами, были совершенно необычными для Енисейского бассейна. Их необычность заключалась в исключительном сходстве с чертами древнеегипетских божеств Тота и Хонсу. Очень напоминает древнеегипетские образцы и рисунок птицы. Эти находки стоит сравнить с другими, сделанными в Сибири, в той же Хакасии. Речь о старинных захоронениях, где найдены черепа явно негроидного типа. Это тоже загадка, ждет своего часа. И какая связь между Древним Египтом и Восточной Сибирью здесь скрывается.

По утверждениям профессора Джессопа, загадок, связанных с пигмеями, достаточно. Но давайте посмотрим на этот вопрос немного по-другому. Не будем пытаться отобрать фактический материал, касающийся исключительно пигмеев.

6. Общие черты древних и возможные причины этого

Много непонятных загадок древней истории, возникшие косвенно или непосредственно связаны с жизнью пигмеев на нашей планете, вероятно, имеют между собой какой-то-то связь, а возможно, и общий корень своего происхождения. Однако, прямой ответ так сразу не может следовать. Утвердительный или отрицательный она может следовать только в конечном результате обобщения, как вывод, вытекающий из сложной системы исследования.

Прежде чем подойти к глубокомысленного анализа фактического материала, как неоспоримых фактов реальности каждого, стоит найти общие и характерные черты исследовательского материала.

Загальні і характерні риси в залишках древніх цивілізацій

Загальною рисою перерахованих фактів є те, що всі вони створені високорозвиненою цивілізацією. Пам'ятаючи це, не варто забувати про істотні впливи сил природи, як фактору що підсилює загадковість в нашому уявленні. Не всі із перерахованих факторів є винятковою роботою людини: якусь частину загадковості добавила і сама природа. Тому вона і повинна допомогти в розкритті загадковості древнього світу.

Спочатку розглянемо кожний факт окремо, надавши йому цифрове позначення для більшої зручності оперування ним в подальшому і для запобігання повтору поданого матеріалу.

Старожитність роду пігмеїв, його розповсюдженість і сила

1. (Пункт 1 частини 5). Як за переказами, так і за речовими доказами випливає висновок про величезну стародавність роду пігмеїв. Головне тут те, що в переказах звертається увага на величезну фізичну силу, як на особливість "маленького народу". Про те, що вони, тобто пігмеї володіли великою силою фізичною чи механічною свідчать створені ними мегалітичні споруди майже по всій земній кулі.

Кельти і пікти можуть бути потомками пігмеїв, які і успадкували якісні властивості предків. Тут вже зіграв свою роль час. Він суддя всьому.

Найбільш важливим і першим питанням стає питання про природу величезної фізичної сили в поєднанні з малим зростом. Це просто не вміщується в свідомість. Якщо за логікою, має бути прямо-пропорційна залежність фізичної сили від зросту людини. А тут ми зіштовхуємося із зворотно-пропорційним явищем. І сказати, що наші уявлення помилкові і не заслуговують уваги, не маємо права, так як ми навмисно будемо виступати проти фактів, як вагомих доказів нашої неправоти.

Тому залишається одне: дослідити про можливість чи неможливість надбання людиною величезної фізичної сили і викрити причини, що породжують величезну фізичну силу людини.

Тут ми повинні відхилитися від головного напрямку теперішнього дослідження і звернемось до питання природних умов людини, в яких вона живе і здравствує.

Цікаво, що являють нині сучасні пігмеї?

Адже явно, що вони потомки древніх пігмеїв. Чи володіють вони фізичними властивостями своїх предків? Мабуть, ні, не володіють. Сучасні пігмеї, що живуть в Африці, як би вже акліматизувалися. Відмінна риса від інших рас - це низький зріст. А раз так, то й попередні якості в них повинні або зникнути, або залишитися. Це питання не дуже важке - можна перевірити.

Общие и характерные черты в остатках древних цивилизаций

Общей чертой перечисленных фактов является то, что все они созданы высокоразвитой цивилизацией. Помня это, не стоит забывать о существенных влияниях сил природы, как фактора усиливает загадочность в нашем представлении. Не все из перечисленных факторов является исключительной работой человека: какую-то часть загадочности добавила и сама природа. Поэтому она и должна помочь в раскрытии загадочности древнего мира.

Сначала рассмотрим каждый факт в отдельности, предоставив ему цифровое обозначение для большего удобства в обращении с ним в дальнейшем и для предотвращения повтора представленного материала.

Древность рода пигмеев, его распространенность и сила

1. (Пункт 1 части 5). Как по преданию, так и за вещественными доказательствами следует вывод об огромной древности рода пигмеев. Главное здесь то, что в преданиях обращается внимание на огромную физическую силу, как особенность "маленького народа". О том, что они, то есть пигмеи обладали большой силой физической или механической свидетельствуют созданные ими мегалитические сооружения почти по всему земному шару. Кельты и пикты могут быть потомками пигмеев, которые и унаследовали качественные свойства предков. Здесь уже сыграл свою роль время. Он судья всему.

Наиболее важным и первым вопросом становится вопрос о природе огромной физической силы в сочетании с малым ростом. Это просто не умещается в сознание. Если по логике, должно быть прямо-пропорциональная зависимость физической силы от роста человека. А здесь мы сталкиваемся с возвратно-пропорциональным явлением. И сказать, что наши представления ошибочны и не заслуживают внимания, не имеем права, так как мы намеренно будем выступать против фактов, как весомых доказательств нашей неправоты.

Поэтому остается одно: исследовать о возможности или невозможности достижения человеком огромной физической силы и разоблачить причины, порождающие огромную физическую силу человека.

Здесь мы должны отклониться от главного направления настоящего исследования и обратимся к вопросу природных условий существования человека, в которых он живет и здравствует.

Интересно, представляют ныне современные пигмеи? Ведь явно, что они потомки древних пигмеев. Обладают ли они физическими свойствами своих предков? Пожалуй, нет, не обладают. Современные пигмеи, живущие в Африке, как бы уже акклиматизировались. Отличительная особенность от других рас - это низкий рост. А раз так, то и предыдущие качества в них должны либо исчезнуть, либо остаться. Это вопрос не очень тяжелый - можно проверить.

Тут доречно згадати початок статті М.К. Джессопа. "Декілька років назад одна шведська експедиція повідомила (в газеті "Свенска Догблат"), що виявила в Камеруні (Африка) дуже маленьких пігмеїв, в яких дорослі особи, не вище одного метру. Поки що своєрідний рекорд мініатюрності. І все ж етнолог Вальтер Каудерн, спеціаліст по пігмейським расам, вважає, що в старину вони були іще менші на зріст, ніж зараз, і що в них є тенденція до збільшення". Вальтер Каудерн правий. Та з яких міркувань він говорить про збільшення їх росту, незрозуміло. Скоріше, чисто емпірично. Але у всякому разі, факт в наявності. Більш детально про це будемо розглядати пізніше.

Можливі витоки великої фізичної сили пігмеїв

В даний час людина Землі крок за кроком освоює космічний простір. Недалеко і той час, коли він вперше, після відвідин Місяця, ступить на інші планети. Що ж відбуватиметься там? Почнемо з Місяця.

Сила гравітації на Місяці в 6 разів менша ніж на Землі. Разом з масовими відвідинами нашого супутника, буде можливість більш детально вивчити поводження в тих умовах. Це досить заманливо: легкість власного тіла і минула сила в ногах може надати можливість подолати такі перепони, які не під силу на Землі. Поєднання приємного з корисним!

А що коли людина попаде на поверхню Юпітера? Все може бути! Як неможна категорично заперечувати, так і неможна категорично стверджувати. Можливості розвитку людства безмежні.

Так ось, відомо, що сила гравітації на планеті-гігант майже в 10 разів більше, ніж на Землі. Як буде почувати космонавт, прибувши туди? Місячну легкість, земну нормальність чи незвичайне пригнічення власною вагою? Скоріш за все останнє. Чому? Так це цілком зрозуміле питання і не потребує особливої інтерпретації, якщо дотримуватися істини про єдино-матеріальність світу і єдність законів в нім.

Здесь уместно вспомнить начало статьи М.К. Джессопа. "Несколько лет назад одна шведская экспедиция сообщила (в газете" Свенска Догблат "), что обнаружила в Камеруне (Африка) очень маленьких пигмеев, в которых взрослые лица, не выше одного метра. Пока что своеобразный рекорд миниатюрности. И все же этнолог Вальтер Каудерн, специалист по пигмейская расам, считает, что в старину они были еще меньше ростом, чем сейчас, и что у них есть тенденция к увеличению". Вальтер Каудерн прав. И из каких соображений он говорит об увеличении их роста, непонятно. Скорее, чисто эмпирически. Но во всяком случае, факт налицо. Более подробно об этом будем рассматривать позже.

Возможные истоки большой физической силы пигмеев

В настоящее время человек Земли шаг за шагом осваивает космическое пространство. Недалеко и то время, когда он впервые, после Луны, ступит на другие планеты. Что же будет происходить там? Начнем с Луны.

Сила гравитации на Луне в 6 раз меньше, чем на Земле. Вместе с массовыми посещениями нашего спутника, будет возможность более подробно изучить поведение в тех условиях. Это довольно заманчиво: легкость собственного тела и прошлая сила в ногах может предоставить возможность преодолеть такие препятствия, которые не под силу на Земле. Сочетание приятного с полезным!

А что если человек попадет на поверхность Юпитера? Все может быть! Как нельзя категорически отрицать, так и нельзя категорически утверждать. Возможности развития человечества безграничны.

Так вот, известно, что сила гравитации на планете-гигант почти в 10 раз больше, чем на Земле. Как будет чувствовать космонавт, прибыв туда? Месячную легкость, земной нормальность или необычное угнетение собственным весом? Скорее всего последнее. Почему? Так это вполне ясен вопрос и не требует особого интерпретации, если придерживаться истины о единственной материальности мира и единство законов в нем.

7. Зміна умов гравітації змінює фізичну силу

Коли на хвильку уявити, що пігмеї – звідти, де сила гравітації велика, то давайте разом перевіримо чи реально це. І умовно прослідкуємо, як буте протікати життя двох космонавтів на Місяці і на Юпітері. Припустимо на ці планетні тіла зробили висадку не одинаки, а цілі сім'ї для постійного проживання і освоєння необжитих земель.

Про те, як почуватиме себе космонавт на Місяці, вже стисло подано. Необхідно більш детально уявити собі життя сім'ї космонавта на Юпітері.

7. Изменение условий гравитации меняет физическую силу

Когда на минутку представить, что пигмеи - оттуда, где сила гравитации большая, то давайте вместе проверим реально ли это. И условно проследим, как-то он будет протекать жизнь двух космонавтов на Луне и на Юпитере. Допустим на эти планетные тела сделали высадку не одиночки, а целые семьи для постоянного проживания и освоения необжитых земель.

О том, как будет чувствовать себя космонавт на Луне, уже кратко представлено. Необходимо более детально представить себе жизнь семьи космонавта на Юпитере.

Що буде з космонавтом на планеті з сильною гравітацією

Перш за все, людина з Землі, що прибула на поверхню Юпітера, відчує себе нестерпно важко.

Нехай навіть перебільшили силу гравітації на Юпітері, так як відсутня точна і достовірна інформація, та впевненість в тому, що сила притягання на планеті-гігант набагато разів більша ніж на Землі. Нехай буде в 5 разів.

Космонавт, що важив на Землі 60 кілограм, на вагах земного виробництва покаже в 5 раз більше, тобто 300 кг. Життя здається надто важким під час руху чи виконання планових завдань. Але жити то треба! Життя організму, як вже відомо, не так то легко відступає перед труднощами. Проти всякої отрути виробляється протиотрута.

Тепер поглянемо, як буде реагувати організм людини, що попала під владу незвичайно сильного поля гравітації.

В чім полягає важкість предмету на поверхні планетного тіла і в тому числі важкість людини. Від чого вона залежить? Найперше від об'єму речовини і питомої ваги хімічних елементів, з яких складено тіло. Чи може живий організм сам регулювати кількість речовини, що складає його самого? Звичайно може, але в яку сторону від нормального, то це залежить від життєвих умов насамперед.

Почнемо з того, що космонавту, який прибув на Юпітер, необхідно вийти з кабіни космічного корабля, щоб ближче познайомитися з місцевістю. Перше за все, він повинен підняти своє тіло і перенести в потрібному напрямку. Значить першим ділом силу власної ваги повинні відчути його ноги, а разом з тим і руки. Припустимо, що космонавт здолав з великими зусиллями силу своєї ваги на деякий визначений малий час і віддаль. Чи залишаться недоторканими інші органи і частини тіла людини, що не відповідають за прикладання фізичних зусиль?

Якщо грубо підійти до розподілу функцій органів людини, то можна поділити їх на 2 групи: органи, що виконують роботу без м'язової напруги, і органи фізичних зусиль, що сприймають на себе все відчуття ваги організму в цілому. В однаковому положенні вони будуть залишатися в різних умовах гравітаційного поля, тобто під впливом сил тяжіння? Звичайно, не однаковому. Якщо для перших, припустимо, буде все-одно, то для останніх зовсім ні. Органи м'язових зусиль будуть почувати себе або недовантаженими, або перевантаженими.

Та організм - є організм в повному сенсі слова. Це одноцільне і нерозривно зв'язане. Якщо одні якісь органи пригнічуються, то це повинно позначатися на інших.

Цікавим було б детальніше роздивитися, що за зміни відбулись би в людині, що попала в досить сильне гравітаційне поле.

Что будет с космонавтом на планете с сильной гравитацией

Прежде всего, человек с Земли, прибывшая на поверхность Юпитера, почувствует себя невыносимо трудно.

Пусть даже преувеличили силу гравитации на Юпитере, так как отсутствует точная и достоверная информация, и уверенность в том, что сила притяжения на планете-гигант много раз больше, чем на Земле. Пусть будет в 5 раз.

Космонавт, весил на Земле 60 килограмм, на весах земного производства покажет в 5 раз больше, то есть 300 кг. Жизнь кажется слишком тяжелой во время движения или выполнения плановых заданий. Но жить то надо! Жизнь организма, как уже известно, не так-то легко отступает перед трудностями. Против всякого яда вырабатывается противоядие.

Теперь посмотрим, как будет реагировать организм человека, попавшего под власть необычно сильного поля гравитации.

В чем заключается тяжесть предмета на поверхности планетного тела и в том числе тяжесть человека. От чего она зависит? Прежде от объема вещества и удельного веса химических элементов, из которых составлен тело. Может живой организм сам регулировать количество вещества, что составляет его самого? Конечно может, но в какую сторону от нормального, то это зависит от жизненных условий в первую очередь.

Начнем с того, что космонавту, который прибыл на Юпитер, необходимо выйти из кабины космического корабля, чтобы ближе познакомиться с местностью. Первое всего, он должен поднять свое тело и перенести в нужном направлении. Значит первым делом силу собственного веса должны почувствовать его ноги, а вместе с тем и руки. Предположим, что космонавт одолел с трудом силу своего веса на некоторый определенный малое время и расстояние. Останутся нетронутыми другие органы и части тела человека, не отвечающие за приложения физических усилий?

Если грубо подойти к распределению функций органов человека, то можно разделить их на 2 группы: органы, выполняющие работу без мышечного напряжения, и органы физических усилий, воспринимают на себя все ощущения тяжести организма в целом. В одинаковом ли положении они будут оставаться в различных условиях гравитационного поля, то есть под воздействием сил тяготения? Конечно, не одинаковом. Если для первых, предположим, будет все равно, то для последних совсем нет. Органы мышечных усилий будут чувствовать себя или недогруженными, или перегруженными.

И организм - есть организм в полном смысле слова. Это едино-цельное и неразрывно связано. Если одни какие-то органы подавляются, то это должно сказываться на других.

Интересным было бы подробнее рассмотреть, что за изменения произошли бы в человеке, попавшего в достаточно сильное гравитационное поле.

Звичайно, для розуміння того що відбуватиметься, та більш глибоко вникати в суть справи, потрібно бути професійним біологом та фізіологом. Тому посміємо лише ковзнути по поверхні.

І так, почнемо з ніг.

Щоб перенести вагу власного тіла в декілька разів більшу ніж за звичай, ноги повинні прикласти величезні зусилля фізичної напруги. На виконання такої роботи вони повинні витратити і відповідну кількість енергії - витратити і знову поповнити для подальшої життєдіяльності. Значить ця енергія повинна звідкись поповнюватись. Постачальником енергії для функціювання м'язових систем є вже інші органи, джерелом для яких послуговує їжа і повітря. Щоб поповнити енергетичні ресурси організму при надмірному виснаженні таких, вони в свою чергу повинні відчувати відповідне перевантаження. Та якщо це не одиничний випадок, а багаторазовий і безперервний повтор, такі органи пристосовуються до більш інтенсивної діяльності.

Однак не слід думати, що так швидко відбувається пристосування. Воно затягується на досить довгий час в житті людини, поки ввійде в нормальний стан. І на перших порах при вимушених м'язових перевантаженнях організм людини в цілому відчуватиме нестачу в енергетичних ресурсах. Питається, чи буде організм людини, в даному випадку космонавта втримувати повноту своєї ваги? Ні. Все те, що було запасом енергії для організму при нормальних умовах життя швидко витратиться на перевантажувальне функціонування м'язових систем.

А який же тоді має бути вигляд м'язової системи. Чи буде вона виснажуватися або навпаки, повніти? На це запитання може дати відповідь повсякденне життя людини на Землі.

Можна навести випадок, коли доброволець (американець) задався ціллю поправитись максимально, а потім схуднути до такої ж степені. Два знімки були незрівняні. На другому після схуднення залишилась випнутими лише одні м'язи. Про що це говорить?

Перш за все, для м'язової системи організму не страшні будь-які перевантаження, аби лише вона поповнювалася необхідною енергією живлення.

І ось з часом напружених зусиль в боротьбі за існування органи космонавта починають пристосовуватися. Вже більше часу він може приділити переміщенню чи виконанню якоїсь простої та легкої роботи. Однак, скільки б його організм не пристосовувався б, він все своє життя буде відчувати перевантаження вагою і пригнічення нею.

Та ось в сім'ї космонавта народився малюк.

Чи буде його організм з перших днів появи на світ відчувати, як батько, важкий стан в досить сильному гравітаційному полі? Безперечно. Спадковість батьків в ньому закладена іще земна, не дивлячись, що його

Конечно, для понимания того, что будет происходить, и более глубоко вникать в суть дела, нужно быть профессиональным биологом и физиологом. Поэтому посмеем только скользнуть по поверхности.

И так, начнем с ног.

Чтобы перенести вес собственного тела в несколько раз больше чем обычно, ноги должны приложить огромные усилия физического напряжения. На выполнение такой работы они должны потратить и соответствующее количество энергии - потратить и снова пополнить для дальнейшей жизнедеятельности. Значит эта энергия должна откуда пополняться. Поставщиком энергии для функционирования мышечных систем является уже другие органы, источником для которых служат пища и воздух. Чтобы пополнить энергетические ресурсы организма при избыточном истощении таких, они в свою очередь должны чувствовать соответствующее перегрузки. Но если это не единичный случай, а многократный и непрерывный повтор, такие органы приспосабливаются к более интенсивной деятельности.

Однако не следует думать, что так быстро происходит приспособление. Оно затягивается на достаточно долгое время в жизни человека, пока войдет в нормальное состояние. И на первых порах при вынужденных мышечных перегрузках организм человека в целом чувствовать недостаток в энергетических ресурсах. Спрашивается, будет ли организм человека, в данном случае космонавта удерживать полноту своего веса? Нет. Все то, что было запасом энергии для организма при нормальных условиях жизни быстро израсходуется на перегрузочное функционирование мышечных систем.

А какой же тогда должен быть вид мышечной системы. Будет ли она истощаться или наоборот, полнеть? На этот вопрос может ответить повседневная жизнь человека на Земле.

Можно привести случай, когда доброволец (американец) задался целью поправиться максимально, а потом похудеть до такой же степени. Два снимка были несравнимы. На втором после похудения осталась выпученными только одни мышцы. О чем это говорит?

Прежде всего, для мышечной системы организма не страшны любые перегрузки, только она пополнялась необходимой энергией питания.

И вот со временем напряженных усилий в борьбе за существование органы космонавта начинают приспосабливаться. Уже больше времени он может уделить перемещению или выполнению какой-то простой и легкой работы. Однако, сколько бы его организм не приспосабливался бы, он всю свою жизнь будет чувствовать перегрузки весом и угнетение им.

Но вот в семье космонавта родился малыш.

Будет ли его организм с первых дней появления на свет чувствовать, как отец, тяжелое состояние в достаточно сильном гравитационном поле? Бесспорно. Наследственность родителей в нем заложена еще земная,

розвиток в утробі матері відбувалася в зовсім інших умовах.

Малюк росте. З перших днів волі від пелюшок він намагається підняти ручку. І з перших днів його м'язова система, відчуваючи навантаження, починає набиратися сили для її подолання. М'язи дитини вже тепер починають задавати тон іншим органам тіла. І взагалі молодий, який тільки-но що починає розвиватися організм, швидше пристосовується до життєвих умов, ніж старий. Розвиток всіх органів і частин людського тіла керується пропорційною ним же самим створеною залежністю. Саме життя поставило людину в такі умови, які в першу чергу чуттєво відображаються на динамічному русі, тобто на органах м'язових систем.

Можливий розвиток організму за підвищеної сили тяжіння

Сила м'язів (нехай це уточняється) полягає в їх розвитку, в напружених тренувальних вправах. Механізм підсилення м'язів - це скорочення. Невідомо, на скільки в цьому правда, та спостереження за людьми різного віку зробили певний висновок про їх фізичну силу. Увага приділялася людям високого і низького зросту, формі їх м'язів на руках, ногах. Бралось до уваги і те, з яких пір раннього дитинства вони починали займатися фізичним трудом чи зовсім відсторонювались від нього.

М'язи відтворюють свої зусилля, зазвичай, коли вони закріплені в двох точках опори. Але ці точки опори - кістки - не є чимось стаціонарним від дня народження до самої старості. Скелет людини також розвивається, росте до певного часу. Розвиток складових частин скелету полягає в їх видовженні і потовщені, як опори, яка повинна перевершувати силу м'язового стягування. Чи не впливає розвиток м'язів на ріст кісток в довжину, якщо зусилля стягування перших почнуть проявлятися в ранньому дитинстві. Імовірно, надмірна м'язова напруга повинна гнітюче впливати на розвиток кісток в довжину. Часті зусилля навантаження, як би притискання в сторону вкорочування кісток не може не відобразитися на її нормальному рості в довжину.

Можливо, висновок не вірний, так як питання про пропорційний розвиток організму суто чиста справа органів внутрішньої секреції.

Нехай це питання залишається відкритим.

Якщо в цьому дослідженні стоїть питання про розвиток фізичної сили, то само собою зрозуміло, що мова іде про мускулатуру людини.

І так, якщо сім'я космонавта витримала суворі випробовування впливом незвичайних сил гравітаційного поля планети, і організму властиво пристосовуватися до життєвих умов, то потомки вже в багатьох якостях перевершать своїх предків. Нехай навіть друге і третє покоління буде відчувати надлишок

несмотря, что его развитие в утробе матери происходила в совершенно других условиях.

Малыш растет. С первых дней свободы от пеленок он пытается поднять ручку. И с первых дней его мышечная система, чувствуя нагрузки, начинает набираться силы для ее преодоления. Мышцы ребенка уже сейчас начинают задавать тон другим органам тела. И вообще молодой, только что начинающего развиваться организм, быстрее приспосабливается к жизненным условиям, чем старый. Развитие всех органов и частей человеческого тела руководствуется пропорциональной им же самим созданной зависимостью. Сама жизнь поставила человека в такие условия, в первую очередь чувственно отражаются на динамическом движении, то есть на органах мышечных систем.

Возможное развитие организма при повышенной силе тяжести

Сила мышц (пусть это уточняется) заключается в их развитии, в напряженных тренировочных упражнениях. Механизм усиления мышц - это сокращение. Неизвестно, насколько в этом правда, но наблюдения за людьми разного возраста сделали определенный вывод об их физической силе. Внимание уделялось людям высокого и низкого роста, форме их мышц на руках, ногах. Бралось во внимание и то, с каких пор раннего детства они начинали заниматься физическим трудом или совсем отстранялись от него.

Мышцы воспроизводят свои усилия, как правило, когда они закреплены в двух точках опоры. Но эти точки опоры - кости - не является чем стационарным от дня рождения до самой старости. Скелет человека также развивается, растет до определенного времени. Развитие составных частей скелета состоит в их удлинение и утолщенные, как опоры, которая должна превосходить силу мышечного стяжки. Не влияет ли развитие мышц на рост костей в длину, если усилия сокращения первых начнут проявляться в раннем детстве. Вероятно, чрезмерное мышечное напряжение должно угнетающе воздействовать на развитие костей в длину. Частые усилия нагрузки, как бы прижима в сторону укорачивания костей не могут не отразиться на их нормальном росте в длину.

Возможно, вывод не верен, так как вопрос о пропорциональном развитии организма сугубо чистое дело органов внутренней секреции.

Пусть этот вопрос остается открытым.

Если в этом исследовании стоит вопрос о развитии физической силы, то само собой разумеется, что речь идет о мускулатуру человека.

И так, если семья космонавта выдержала суровые испытания влиянием необычных сил гравитационного поля планеты, и организму свойственно приспосабливаться к жизненным условиям, то потомки уже во многих качествах превзойдут своих предков. Пусть даже второе и третье поколение будут чувствовать избыток притяжения собственного тела, однако

тяжіння власного тіла, однак наступні покоління будуть відчувати себе нормально, як в нормальних умовах здатні до виконання всяких необхідних задач.

Неможливо сказати наперед, як можна було б практично перевірити зазначені вище думки, так лише підказує логіка. І так воно повинно бути в матеріальному світі. Тут немає чогось таємничого чи незрозумілого.

Поведінка організму при зміні умов гравітації

І ось за заповітом перших мешканців планет, припустимо, правнуки вирішили навідати колиску своїх предків. Як почуватимуть себе на Землі люди, що повернулися з Місяця і з Юпітера?

На запитання про пристосування людського організму в умовах Місяця ми детально не зупинялися. Тут все відбувалося в протилежному напрямку. Людський організм піддався деградації.

Незавидним положення буде для людей, що повернулися з Місяця або правильніше, що відвідали Землю пристосованих до життєвих умов Місяця. Для них виявиться та сама трудність, що й першому космонавту, що ступив на поверхню Юпітера.

А гості із Юпітера? Вони відчують себе дуже легко і вільно. А якщо вони вже візьмуться за роботу, то позаздрив б їм всякий землянин: небачені силачі, володарі величезної фізичної сили!

последующие поколения будут чувствовать себя нормально, как в нормальных условиях способны к выполнению всяких необходимых задач.

Невозможно предсказать, как можно было бы практически проверить указанные выше мысли, так только подсказывает логика. И так оно должно быть в материальном мире. Здесь нет ничего таинственного или непонятного.

Поведение организма при изменении условий гравитации

И вот по завещанию первых жителей планет, допустим, правнуки решили посетить колыбель своих предков. Как чувствовать себя на Земле люди, вернувшиеся с Луны и с Юпитера?

На вопрос о приспособлении человеческого организма в условиях Луны мы подробно останавливались. Здесь все происходило в противоположном направлении. Человеческий организм подвергся деградации.

Незавидным положение будет для людей, вернувшихся с Луны или правильнее, посетивших Землю приспособленных к жизненным условиям Луны. Для них окажется та самая трудность, что и первому космонавту, ступившим на поверхность Юпитера.

А гости из Юпитера? Они почувствуют себя очень легко и свободно. А если они уже возьмутся за работу, то позавидовал бы им всякий землянин: невиданные силачи, обладатели огромной физической силы!

8. А остатки високорозвиненої цивілізації піддались деградації

Чи не напрошуються ці логічні дослідження на висновок, що пігмеї не земляни, а інопланетяни? Вони прибули зовсім з іншої планети! - такий можна зробити висновок після проведеного розмірковування. Але чи вірно це? Ні, судити про велике із часточки незначного і зовсім непомітного питання життя і робити твердий і безперечний висновок неможливо.

Чи мало чого можна сказати, що пігмеї інопланетяни. Та це не так просто робиться, як говориться, чи як підказує думка.

Підтвердження космічного походження пігмеїв повинно бути безперечним

Якщо це істина, то вона має бути безперечною. На шляху до пізнання істини не повинно бути невирішених проблем, якщо дослідник і першовідкривач стоять на вірному шляху. Якщо ж виникають кричущі протиріччя зі своєю фундаментальною інтерпретацією, то це вже вказує на невірний шлях дослідження і на неможливість досягнення цілі.

Та немає такої істини, шлях до якої був би без жодного камінчика. І ці камінчики, а інколи нездоланні брили стоять на шляху до пізнання кожної істини. Але стоять вони не через неможливість пізнання, а через

8. А остатки высокоразвитой цивилизации подверглись деградации

Не напрашиваются ли эти логические исследования на вывод, что пигмеи не земляне, а инопланетяне? Они прибыли совсем с другой планеты! - такой можно сделать вывод после проведенного рассуждения. Но верно ли это? Нет, судить о большом из дольки незначительного и вовсе незаметного вопроса жизни и делать твердый и бесспорный вывод невозможно.

Мало ли что можно сказать, что пигмеи инопланетяне. Но это не так просто делается, как говорится, или как подсказывает мысль.

Подтверждение космического происхождения пигмеев должно быть безупречным

Если это истина, то она должна быть бесспорной. На пути к познанию истины не должно быть нерешенных проблем, если исследователь и первооткрыватель стоят на верном пути. Если же возникают вопиющие противоречия со своей фундаментальной интерпретацией, то это уже указывает на неверный путь исследования и невозможности достижения цели.

И нет такой истины, путь к которой был бы без единого камешка. И эти камешки, а иногда непреодолимые глыбы стоят на пути к познанию каждой истины. Но стоят они не из-за невозможности познания, а из-за неумения познания,

невміння пізнання, тобто відкривати двері на кожному кроці наближення до істини. А трудність, за звичай, нам здається неможливістю.

Ось це питання якраз і відноситься до неможливості першого порядку.

Якщо професор археології надає можливість зробити вибір самому читачеві, що відноситься до неможливості першого порядку, а що - до неможливості другого порядку, так чому не скористатися?

Із того, що мало місце "всесвітнє розповсюдження пігмейської культури високого рівня", Джессоп робить висновок: "Це вказує і на величезну древність роду пігмеїв". Та зрозуміти можна це так: пігмеї дуже древні жителі планети і дуже довго проіснували до періоду катаклізму. На початку статті професор стверджує про "велику древність пігмеїв", а в кінці статті...

"Зімбабве... Тут є майже всі елементи таємниці, загальні для багатьох місць по всій Землі, для всіх пам'ятників, які здаються виниклими раптово і які ніби не проходили довгого шляху еволюційного розвитку.

Як вони виникли? Чому канули раптом у Вічність? Невідомо.

В кінці статті його думка більш реальна, ніж про величезну древність пігмеїв. Він розсудливо міркує: високорозвинена цивілізація раптово виникає без попереднього еволюційного розвитку.

Це неможливо. Тому і невпевнено він висловлює своє припущення.

Особливості розташування пігмеїв і можливі причини деградації

2. (Пункт 2 частини 5). Яку ж тут можна було б підмітити особливість перебування пігмеїв на Землі?

Якщо дивитись відкритими очима на еволюційний розвиток Землі, враховуючи то, якою вона була і якою вона є, кліматичні умови і розвиток материків, то можна було б більш впевнено сказати, що пігмеї виникли на планеті в більш пізньому періоді її розвитку і формування. Коли вже більш стабільно відновився зональний розподіл кліматичних умов, якраз і є часом появи пігмеїв.

Вони опоясують Землю якраз в найбільш вигідних кліматичних умовах.

По всій земній кулі мегалітичних споруд не мало. А раз так, то і чисельність їх була відповідною. Взяти б до прикладу Зімбабве. За підрахунками археологів там жило не менше 100 тис. людей. Це теж свого роду немаловажне питання, над яким варто задуматись. Без усяких слідів еволюційного розвитку цивілізованого "маленького народу" і раптом така велика чисельність жителів.

3. (Пункт 3 частини 5). Невіглаством все це здається нам згідно наступних причин: невірне усталене наше уявлення про древність світу,

то есть открывать двери на каждом шагу приближения к истине. А трудность, обычно, нам кажется невозможностью.

Вот этот вопрос как раз и относится к невозможности первого порядка.

Если профессор археологии дает возможность сделать выбор самому читателю, что относится к невозможности первого порядка, а что - к невозможности второго порядка, так почему не воспользоваться?

Из того, что имело место "всемирное распространение пигмейская культуры высокого уровня", Джессоп делает вывод: "Это указывает и на огромную древность рода пигмеев". И понять можно это так: пигмеи очень древние жители планеты и очень долго просуществовали до периода катаклизма. В начале статьи профессор утверждает о "большой древности пигмеев", а в конце статьи... "Зимбабве... Здесь есть почти все элементы тайны, общие для многих мест по всей Земле, для всех памятников, которые кажутся возникшими внезапно и которые будто бы не проходили долгого пути эволюционного развития.

Как они возникли? Почему канули вдруг в Вечность? Неизвестно.

В конце статьи его мнение более реальное, чем об огромной древности пигмеев. Он здраво рассуждает: высокоразвитая цивилизация внезапно возникает без предварительного эволюционного развития. Это невозможно. Поэтому и неуверенно он выражает свое предположение.

Особенности расположения пигмеев и возможные причины деградации

2. (Пункт 2 части 5). Какую же здесь можно было бы подметить особенность пребывания пигмеев на Земле?

Если смотреть открытыми глазами на эволюционное развитие Земли, учитывая то, какой она была и какой он есть, климатические условия и развитие материков, то можно было бы более уверенно сказать, что пигмеи возникли на планете в более позднем периоде ее развития и формирования. Когда уже более стабильно восстановилось зональное распределение климатических условий, как раз и является тем временем появления пигмеев.

Они опоясывают Землю раз в наиболее выгодных климатических условиях.

По всему земному шару мегалитических сооружений не мало. А раз так, то и численность их была соответствующей. Взять бы к примеру Зимбабве. По подсчетам археологов там жило не менее 100 тыс. человек. Это тоже своего рода немаловажный вопрос, над которым стоит задуматься. Без всяких следов эволюционного развития цивилизованного "маленького народа" и вдруг такое большое количество жителей.

3. (Пункт 3 части 5). Невежеством все это кажется нам по следующим причинам: неправильное устоявшееся наше представление о древности мира, недостаточное развитие

недостатній розвиток сучасного цивілізованого суспільства в деяких галузях науки і техніки, які мали місце в той час. Ми звикли вважати наших предків дикунами і напівдикунами. І не дивно, бо це логічне виходить із міркувань про походження людини на Землі взагалі. Та варто лише задати одне запитання. Не могли б нащадки сучасних людей високорозвиненої цивілізації перетворитися в дикунів?

Це запитання, безперечно, може здатися зовсім неприйнятним і антинауковим. Так, це вірно. А якщо глибоко порозмислити над тими катастрофічними змінами на нашій планеті, які все ж мали місце і неодноразово? Про що можуть розказати льодовикові періоди? Вони виникали і продовжувались не рік і не два, а сотні може бути і тисячі років підряд. Незаздрісне існування тварин було на той час на планеті. Людина ще не була окріплою в той час, порівняно з людиною теперішнього часу.

Нехай буде грубо і небажано, та це лише до прикладу. Ось настав час настільки розвиненого прогресу, що стало можливим спрямовуватися в мандри Всесвітом, шукати нові планети, нові цивілізації і т.п. Після довгої подорожі космонавти відшукали одну з незаселених планет в Н-сузір'ї. Умови для життя здались би придатними. І планетне тіло подібно Землі, і зірка світить та зігріває наче Сонце. Чому б не ступити на неї? Вирішили.

І ось з невідомих причин група космонавтів залишається на незаселеній планеті. Терпимі умови життя через деякий час змінюються на зразок настання льодового періоду. Проходить час. Нащадків змінюють інші нащадки і рід людський ведеться. Але боротьба за виживання ведеться в таких умовах, де постає питання про існування взагалі. Людина вкидає всі зусилля, щоб лише проіснувати. Чи може тут іти мова про її цивілізацію?

І ось знову настають умови спокійні і навіть сприятливі умови життя. Яким буде вигляд нащадок людського роду високорозвиненої цивілізації, якщо він лише зберіг своє життя? Чи не буде він мати вигляд дикуна?

Тому головну роль в розвитку цивілізації грають природні умови і оточуюче середовище людини.

Не варто заглиблюватися в старовину. Взяти б до прикладу народності царської Росії, мешканців Півночі, Сибіру і Далекого Сходу. На багато відрізнялись вони від напівдикунів, тоді як в самому центрі Росії народ стояв на більш високому рівні цивілізації? Та це залежало для тодішньої влади, якій вигідно було тримати народності на низькому рівні розвитку.

А випадки, коли на тропічних островах, в глушині знаходять племена, які ще користуються кам'яним знаряддям. Люди кам'яного віку в наш час! І невідомо, скільки часу вони прожили там, ізольовано від зовнішнього світу. Можливо і не одну тисячу років.

современного цивилизованного общества в некоторых областях науки и техники, которые имели место в то время. Мы привыкли считать наших предков дикарями и полудикарями. И неудивительно, потому что это логическое выходит из соображений о происхождении человека на Земле вообще. Но стоит только задать один вопрос. Не могли бы потомки современных людей высокоразвитой цивилизации превратиться в дикарей?

Этот вопрос, безусловно, может показаться совсем неприемлемым и антинаучным. Да, это верно. А если глубоко поразмыслить над теми катастрофическими изменениями на нашей планете, которые все же имели место и неоднократно? О чем могут рассказать ледниковые периоды? Они возникали и продолжались не год и не два, а сотни может быть и тысячи лет подряд. Незавидном существования животных было в то время на планете. Человек еще не был окрепшим в то время, по сравнению с человеком настоящего времени.

Пусть будет грубо и нежелательно, и это только к примеру. Вот пришло время столь развитого прогресса, стало возможным направляться в путешествие Вселенной, искать новые планеты, новые цивилизации и т.п. После долгого путешествия космонавты нашли одну из необитаемых планет в Н-созвездии. Условия для жизни показались бы пригодными. И планетное тело подобно Земле, и звезда светит и согревает как Солнце. Почему бы не ступить на нее? Решили.

И вот по неизвестным причинам группа космонавтов остается на незаселенной планете. Терпимы условия жизни через некоторое время меняются вроде наступления ледового периода. Проходит время. Потомков сменяют другие потомки и род человеческий ведется. Но борьба за выживание ведется в таких условиях, где встает вопрос о существовании вообще. Человек бросает все усилия, чтобы только просуществовать. Может ли здесь идти речь о ее цивилизации?

И вот снова наступают спокойные и даже благоприятные условия жизни. Каким будет вид потомка человеческого рода высокоразвитой цивилизации, если он только сохранил свою жизнь? Не будет ли он выглядеть дикарем?

Поэтому главную роль в развитии цивилизации играют природные условия и окружающая среда человека.

Не стоит углубляться в старину. Взять бы к примеру народности царской России, жителей Севера, Сибири и Дальнего Востока. На много отличались они от полудикарей, тогда как в самом центре России народ стоял на более высоком уровне цивилизации. И это зависело от тогдашней власти, которой выгодно было держать народности на низком уровне развития.

А случаи, когда на тропических островах, в глуши находят племена, которые еще пользуются каменным орудием. Люди каменного века в наше время! И неизвестно, сколько времени они прожили там, изолированно от внешнего мира. Возможно и не одну

Можливо ті люди і старші тих гір, що оточували їх по-периметру, зробивши повну ізоляцію.

Уважніше б подумати над змістом тих що до нас дійшли повідомлень і уявити собі катастрофічне положення людей під час катаклізму, за якого виникають гірські ланцюги. Можливо, найдавніші предки цих замкнутих людей якраз і були очевидцями явищ, що відбувались.

Цивілізований світ виник поступово і в суспільстві. Та перш ніж виникає високорозвинена цивілізація, людству належить пройти відповідні етапи еволюційного розвитку на досить великому відрізку часу.

Ось це правило якраз і не вкладається в поняття про високорозвинену цивілізацію "маленького народу". Слідів таких, як відзначає археолог, не виявлено. Але й неможливо допустити про раптовість цивілізації. Із нічого неможливо щось зробити. А зроблено. Факт.

тысячу лет. Возможно те люди и старше гор, окружавших их по периметру, сделав полную изоляцию.

Внимательнее бы подумать над содержанием тех что до нас дошли сообщений и представить себе катастрофическое положение людей во время катаклизма, при котором возникают горные цепи. Возможно, древние предки этих замкнутых людей как раз и были очевидцами явлений, которые происходили.

Цивилизованный мир возник постепенно и в обществе. Но прежде чем возникает высокоразвитая цивилизация, человечеству предстоит пройти соответствующие этапы эволюционного развития на достаточно большом отрезке времени.

Вот это правило, как раз и не укладывается в понятие о высокоразвитой цивилизации "маленького народа". Следов таких, как отмечает археолог, не обнаружено. Но и невозможно допустить о внезапности цивилизации. Из ничего невозможно что-то сделать. А сделано. Факт.

9. Відомо за інструменти, бо ми вже досягли рівня їх цивілізації

Для виникнення цивілізації потрібен час і відповідні умови, тобто їй потрібно пройти певні етапи еволюційного розвитку за достатньо великий проміжок часу.

Якраз ці обов'язкові природні вимоги не витримуються для високорозвиненої цивілізації пігмеїв. Вона виникла раптово, так саме раптово і зникла, залишивши після себе мегалітичні споруди і залишки тих, хто зазнав нещадної деградації. Але ж цивілізація було, сліди її залишилися.

Щоб конкретніше підійти до розгляду речових доказів бувшої цивілізації, добавимо до пункту **3 (пункт 3 частини 5)** іще пункти 4 і 19 (там же).

Пігмеї володіли інструментом для термічної обробки каменю

Почнемо з пункту 19: Укріплення в Шотландії і Ірландії, гранітні кріпосні стіни, що краями оплавлені жаром великої температури. Можливо граніт оплавила блискавка? Ні, стверджують вчені.

Заперечення вчених вірне. Та факт залишається фактом: вплив величезної температури на краї гранітних кріпосних стін мало місце. Як і чим? Ось головна загадка. Припустити, що оплавлення граніту звичайним способом спалювання горючих речовин відкритим способом (нехай це будуть дрова, вугілля, нафта і т.п.) безглуздо. Ефекту не буде.

Значить, будівельники кріпосних стін володіли досить високими знаннями і вмінням створювати високі температури, за яких міг плавитись граніт.

Оплавлення гранітних стін по краю (мабуть не помилимось, стверджуючи що по зовнішньому) переслідувала ціль іще більшої неприступності твердині.

9. Известно за инструменты, потому что мы уже достигли уровня их цивилизации

Для возникновения цивилизации нужно время и соответствующие условия, то есть ей нужно пройти определенные этапы эволюционного развития за достаточно большой промежуток времени. Именно эти обязательные естественные требования не выдерживаются для высокоразвитой цивилизации пигмеев. Она возникла внезапно, так же внезапно и исчезла, оставив после себя мегалитические сооружения и остатки тех, кто потерпел беспощадную деградацию. Но цивилизация ж была, следы ее остались.

Чтобы конкретнее подойти к рассмотрению вещественных доказательств бывшей цивилизации, добавим в пункт **3 (п. 3 ч. 5)** еще пункты 4 и 19 (там же).

Пигмеи владели инструментом для термической обработки камня

Начнем с пункта 19: Укрепление в Шотландии и Ирландии, гранитные крепостные стены, краями оплавленные жаром большой температуры. Возможно гранит оплавила молния? Нет, утверждают ученые.

Возражения ученых верно. Но факт остается фактом: воздействие огромной температуры на края гранитных крепостных стен имело место. Как и чем? Вот главная загадка. Предположить, что оплавление гранита обычным способом сжигания горючих веществ открытым способом (пусть это будут дрова, уголь, нефть и т.п.) бессмысленно. Эффекта не будет.

Значит, строители крепостных стен владели достаточно высокими знаниями и умением создавать высокие температуры, при которых мог плавиться гранит.

Оплавления гранитных стен по краю (видимо не ошибемся, утверждая, что по внешнему) преследовала цель еще большей неприступности крепости.

"Маленький народ" ми вважаємо за всіма ознаками народом високорозвиненої цивілізації.

Ми можливо досягли рівня цивілізації пігмеїв

В даний час і ми стали на сходинку високого розвитку цивілізації. Значить і ми повинні володіти якимось науково-технічними досягненнями, якими володіла і минула цивілізація. Так як це був розвинений народ високої цивілізації, то і в них повинно було бути те, чим ми володіємо в теперішній час. Тут справа стосується методів обробки твердих порід типу гранітів і базальтів.

Про всі можливі і неможливі методи обробітку каміння механічним способом будемо розглядати пізніше. На теперішній момент нас повинен цікавити метод обробки термічний. Чи існують такі методи в теперішній час. Так, існують.

Вже давно розроблені, випробувані і використовуються різного роду різаки (реактивні, плазмоні, лазерні і т.п.) як для обробки і підгонки як кам'яних матеріалів, так і для видобутку цілих кам'яних блоків.

Ми дивуємся досягненням людського роду древніх часів і цілком оправдано визнаємо його повелителем високорозвиненої цивілізації. Але ми взнаємо про існування колись в старину високо розвиненої цивілізації тільки тепер. І тільки лише тепер тому, що ми самі створюємо її, усвідомили її велич і могутність, на конкретних прикладах щоденного життя бачимо її плоди. Ми обдумано усвідомлюємо, який довгий життєвий шлях повинно було пройти людство в поту чола, щоб створити цю велич.

І чим більшої досконалості ми досягаємо, тим глибоко проникливіше наша думка в найбільш віддалені часи минулого, звідки все більше дістаємо речових доказів високого розвитку людського роду.

Ми із здивуванням сприймаємо речові докази про розвинену людину древніх часів. Та чи ставимо ми не на словах, а хоча б подумки на ваги людину сучасної цивілізації і людину стародавню? Мабуть, ні. Це здається надто принизливо. Як не є, але ми реально оцінюємо речі. Та чи завжди? Кожний із нас, хто живе в XXI столітті, ніяк не дозволить собі звеличити вище себе людину глибокої древності і сказати, що вона була більшого розвитку як в науковому, так і в технічному відношенні. Те, що створюється розумом і руками сучасної людини, не створювалось і не могло бути створеним найдревнішими. Немає на те відповідних доказів і якісно і кількісно. Так, це вірно. І ніхто не дорікне за неправоту. Та все ж...

Та все ж, якщо поставити запитання сучасній, найбільш розвиненій людині, як пояснити, наприклад, загадковість мегалітичних споруд старовини, не кажучи вже про багато інших речах, вона відповіді не дасть. А не дає відповіді чому? Та тому, що вона сама ще не досягла такої досконалості творити подібні чудеса.

"Маленький народ" мы считаем по всем признакам народом высокоразвитой цивилизации.

Мы возможно достигли уровня цивилизации пигмеев

В настоящее время и мы стали на ступеньку высокого развития цивилизации. Значит и мы должны владеть каким-то научно-техническими достижениями, которыми владела и прошлая цивилизация. Так как это был развитый народ высокой цивилизации, то и в них должно было быть то, чем мы владеем в настоящее время. Здесь дело касается методов обработки твердых пород типа гранитов и базальтов.

О все возможные и невозможные методы обработки камня механическим способом будем рассматривать позже. На текущий момент нас должен интересовать метод обработки термический. Существуют такие методы в настоящее время. Так, существуют.

Уже давно разработаны, испытаны и используются разного рода резаки (реактивные, плазмонов, лазерные и т.п.) как для обработки и подгонки как каменных материалов, так и для добычи целых каменных блоков.

Мы удивляемся достижениям человеческого рода древних времен и вполне оправдано признаем его повелителем высокоразвитой цивилизации. Но мы узнаем о существовании когда-то в старину высоко развитой цивилизации только сейчас. И только теперь потому, что мы сами создаем ее, осознали ее величие и могущество, на конкретных примерах повседневной жизни видим ее плоды. Мы обдуманно осознаем, какой долгий жизненный путь должно пройти человечество в поту лица, чтобы создать это величие.

И чем большего совершенства мы достигаем, тем глубоко проницательнее наша мысль в наиболее отдаленные времена прошлого, откуда все больше получаем вещественных доказательств высокого развития человеческого рода.

Мы с удивлением воспринимаем вещественные доказательства развитого человека древних времен. Но ставим ли мы не на словах, а хотя бы мысленно на весы человека современной цивилизации и человека древнего? Пожалуй, нет. Это кажется слишком унизительно. Как ни как, но мы реально оцениваем вещи. Но всегда ли? Каждый из нас, кто живет в XXI веке, никак не позволит себе превознести выше себя человека глубокой древности и сказать, что он был большего развития как в научном, так и в техническом отношении. То, что создается умом и руками современного человека, не создавалось и не могло быть созданным древними. Нет на то соответствующих доказательств и качественно и количественно. Да, это верно. И никто не упрекнет за неправоту. И все же...

И все же, если поставить вопрос современному, наиболее развитому человеку, как объяснить, например, загадочность мегалитических сооружений древности, не говоря уже о многих других вещах, она ответа не даст. А не дает ответа почему? Да потому, что он сам еще не достиг такого совершенства творить подобные чудеса.

Можливо сучасна людина перевершила багато в інших галузях науково-технічного прогресу, та в деяких, можливо, ще не досягла.

Із слів сказаного може виникати думка, що мегалітичним спорудам пігмеїв надається якесь особливе значення, як творінню незбагненному в теперішній час. Ні, не це мається на увазі. Мегалітичні споруди можна повторити в сучасний вік цивілізації. Та чи доцільно витрачати такі великі засоби і працю? Лише для того, щоб довести? І без цього цілком зрозумілі можливості сучасної людини. А чи не з такою ж думкою дивилась людина в той час на доцільність споруд і витрат праці? Та, можливо, для нього це давалось легко. Головна задача ось саме і полягає в тому, щоб відшукати, розгадати цю легкість незбагненного нами їхньої праці.

Сліди присутності пігмеїв – це залишки великих виробництв.

Мегалітичні споруди пігмеїв - це всього лиш загадковий об'єкт дослідження, як ширма, за якою повинно приховуватись ще більше і ще важливіше; як занавіска, яку нелегко одним помахом підняти. Але якщо в дійсності її можна буде підняти і заглянути іще далі, тоді чого доброго, відкриються ще більш загадкові і істинно проблемні питання таємниць світобудови.

Спробуємо. Немає сміливості без зухвалості, як і зухвалості без сміливості. Кому ж бути зухвало впевненим як не нам, тим хто живе і познає, вміючи знати і незнане уявляти, та й фантазію в істину втілювати.

Зімбабве... Так, кам'яна кладка дійсно викликає здивування. Мільйон чи біля того гранітних плит, акуратно обтесаних приблизно до одного і того ж розміру: 15х30 см.

Скільки праці потрібно було докласти, щоб безформні брили твердішого каменю перетворити в геометрично правильну форму. Джессоп робить попередній підрахунок - 10 тисяч тон твердого каменю пішло на цю кладку. 10 тисяч тон - це чистого матеріалу, а скільки тоді повинно бути відходів? Адже не всі брили, імовірно підірваного каменю, могли бути придатними для подальшої обробки. Якого ж розміру тоді повинен бути кар'єр за місцем видобутку граніту? Та це немає значення.

Головне і найбільш загадкове те, що плити із граніту оброблені і дуже майстерно підігнані одна до одної. Адже це надто тверда порода каменю! Чи можна собі уявити, щоб це була чисто фізична праця каменярів? А якщо ми будемо на це посилатися, то тоді стає незрозумілим із якого матеріалу мав бути інструмент і яка його мала бути кількість, щоб обробити на стільки багато - 1 мільйон "цеглинок".

Це по-перше. По-друге. Якщо припустити, що обробіток каменю відбувався вручну, то це означає відбивання маленьких кусочків від цілого повинно бути

Возможно современный человек превзошел много в других отраслях научно-технического прогресса, но в некоторых, возможно, еще не достиг.

Со слов сказанного может возникать мысль, что мегалитическим сооружениям пигмеев придается какое-то особое значение, как творению непостижимому в настоящее время. Нет, не это имеется в виду. Мегалитические сооружения можно повторить в современный век цивилизации. Но целесообразно ли тратить такие большие средства и труд?

Только для того, чтобы доказать? И без этого вполне понятны возможности современного человека. А не с такой же мыслью смотрела человек в то время на целесообразность сооружений и затрат труда? Но, возможно, для него это давалось легко. Главная задача как раз и заключается в том, чтобы найти, разгадать эту легкость непостижимого нами их труда.

Следы присутствия пигмеев - это остатки крупных производств

Мегалитические сооружения пигмеев - это всего лишь загадочный объект исследования, как ширма, за которой должно скрываться еще больше и еще важнее; как занавеска, которую нелегко одним взмахом поднять. Но если в действительности ее можно будет поднять и заглянуть еще дальше, тогда чего доброго, откроются еще более загадочные и истинно проблемные вопросы тайн мироздания.

Попробуем. Нет смелости без дерзости, как и дерзости без смелости. Кому же быть вызывающе уверенным как не нам, тем кто живет и познает, умея знать и неизвестное представлять, и фантазию в истину воплощать.

Зимбабве ... Да, каменная кладка действительно вызывает удивление. Миллион или около того гранитных плит, аккуратно обтесанных примерно к одному и тому же размера: 15х30 см.

Сколько труда нужно приложить, чтобы бесформенные глыбы твердого камня превратить в геометрически правильную форму. Джессоп делает предварительный подсчет - 10000 тонн твердого камня ушло на эту кладку. 10000 тонн - это чистого материала, а сколько тогда должно быть отходов? Ведь не все глыбы, вероятно взорванного камня, могли быть пригодными для дальнейшей обработки. Какого же размера тогда должен быть карьер по месту добычи гранита? Но это не имеет значения.

Главное и наиболее загадочное то, что плиты из гранита обработаны и очень искусно подогнаны друг к другу. Ведь это слишком твердая порода камня! Можно ли себе представить, чтобы это была чисто физический труд каменщиков? А если мы будем на это ссылаться, то тогда становится непонятным с какого материала должен быть инструмент и каково его должно было быть количество, чтобы обработать настолько много – 1 миллион "кирпичиков". Это, во-первых. Во-вторых. Если предположить, что обработка камня проходил вручную, то

з такою точністю, щоб не захвати зайвого і не заглибитись нижче наміченої поверхні. Брак і невідповідність розмірів. А якщо грані плиток гладенькі, то тоді вони мали піддаватися шліфовці і поліровці. Чи мислимо це? Адже їхні гранітні плитки застосовувалися для кладки точно так же, як ми застосовуємо цеглу.

Або іще. Поверхня граней шліфована, вирівняна для точної підгонки одна до одної. На чому тоді їх можна було шліфувати та так, щоб поверхня була гладенькою і площина була правильною. При сучасних технічних засобах досягти такої точності можна на спеціальних алмазних кругах. А алмазний круг - це машина. А пігмеї мали такі машини? Звичайно, важко сказати стверджувально, спираючись на наші уявлення про технічне забезпечення древньої людини. Та тим більше, що до цих пір не знайдено яких небудь слідів механізмів, крім механічного обчислювального із Антикітери.

Говорити про примітивний спосіб шліфовки граней немає сенсу, бо такий спосіб сам себе видавав би. На ньому певної точності та іще в такій кількості досягти неможливо. Та й нерозсудливо відшуковувати виправдання йому.

Словом, висновок один: це не ручний труд. Тоді який же якщо і не механічний? Загадка.

это означает откалывание маленьких кусочков от целого должно быть с такой точностью, чтобы не захватить лишнего и не углубиться ниже намеченной поверхности. Брак и несоответствие размеров. А если грани плиток гладкие, то тогда они должны подвергаться шлифовке и полировке. Мыслимо ли это? Ведь их гранитные плитки применялись для кладки точно так же, как мы применяем кирпич.

Или еще. Поверхность граней шлифованная, выровнена для точной подгонки друг к другу. На чем тогда их можно было шлифовать и так, чтобы поверхность была гладкой и плоскость была правильной. При современных технических средствах достичь такой точности можно на специальных алмазных кругах. А алмазный круг - это машина. А пигмеи имели такие машины? Конечно, трудно сказать утвердительно, опираясь на наши представления о техническом обеспечении древнего человека. И тем более, что до сих пор не найдено каких-либо следов механизмов, кроме механического вычислительного с Антикитеры.

Говорить о примитивном способе шлифовки граней нет смысла, поскольку такой способ сам себя выдавал бы. На нем определенной точности и еще в таком количестве достичь невозможно. И неблагоразумно отыскивать оправдания ему.

Словом, вывод один: это не ручной труд. Тогда какой же если и не механический? Загадка.

10. Все ж таки пігмеї мали машини для обробітку каміння

Величезна кількість виробів із каменю в Саксайуамані чи Зімбабве, не кажучи вже за Велику Піраміду, піддає сумніву думку щодо їх виготовлення вручну. Примітивні пристосування теж не в змозі вирішити це питання. Але ж і ніяких слідів механізмів не виявлено. В чім же справа?

5. (Пункт 5 частини 5). Спробуємо поміркувати іще над однією загадкою. Баольбекська веранда.

Лише уявити собі розміри кам'яного "брусочка" - 20х5х4 метри. Значні розміри.

Брусок монолітний і правильної геометричної форми. Вирізаний із суцільного кам'яного масиву, піднятий на поверхню і віднесений чи відвезений на своє місце. І для якої цілі? Просто, щоб положити його біля храму Сонця? Чи не нагадує це дитячу забавку від нічого робити? На здоровий розсуд дійсно так. Вирвати із суцільного каменю таку величезну масивність. Так же само, як дітлахам, які можуть робити все те, що їм під силу, не рахуючись ні з часом, ні з трудовими затратами. Робити подібні речі - для них розвага і задоволення.

Та нехай вибачать за такий жарт.

Але ось ця легкість іграшкової забави "маленького народу" по-істині ставить нас в тупик. І ще тим більше, що ми маємо перед ними вигляд велетнів, що

10. Все же пигмеи имели машины для обработки камня

Огромное количество изделий из камня в Саксайуамане или Зимбабве, не говоря уже за Великой Пирамиде, подвергает сомнению мнение о их изготовления вручную. Примитивные приспособления тоже не в состоянии решить этот вопрос. Но и никаких следов механизмов не обнаружено. В чем же дело?

5. (Пункт 5 части 5). Попробуем порассуждать еще над одной загадкой. Баольбекська веранда.

Только представить себе размеры каменного "брусочка" - 20х5х4 метра. Внушительные размеры.

Брусок монолитный и правильной геометрической формы. Вырезанный из цельного каменного массива, поднят на поверхность и отнесен или отвезен на свое место. И для которой цели? Просто, чтобы положить его возле храма Солнца? Не напоминает ли это детскую игрушку от нечего делать? На здравый рассудок действительно так. Вырвать из цельного камня такую огромную массивность. Подобно, как детям, которые могут делать все то, что им по силам, не считаясь ни со временем, ни с трудовыми затратами. Делать подобные вещи - для них развлечение и удовольствие.

И пусть простят за такую шутку.

Но вот эта легкость игрушечной забавы "маленького народа" поистине ставит нас в тупик. И еще тем более, что мы имеем перед ними вид великанов, оснащенные

споряджені сильними технічними засобами. Неможливо зараз підняти цю брилу, а як її піднімали тоді? Та перш ніж підняти на поверхню, необхідно було відділити її від монолітного масиву кам'яної породи. Ось з цього і почнемо.

Можливі варіанти виготовлення кам'яної брили

Кам'яна брила монолітна. Це значить, що пігмеї досить добре вміли визначати структуру масиву, в якому не було яких-небудь дефектів, тобто тріщини, пустот та інше.

Припустимо, що вони випадково відшукали потрібний їм матеріал і приступили до роботи. Та чи вірним буде наше припущення? Ні. А раптом по всій верхній товщині на даній ділянці глибока тріщина? А їм необхідно вийняти кам'яний блок лише такого розміру. Значить витрачати даром стільки праці, щоб в кінці кінців викинути в брак? То чи не краще розраховувати зразу на менший розмір?

Тільки з цього випливає те, що перш ніж приступити до вирізання блоку із масиву, вони ретельно цю ділянку дослідили, перевірили і лише тоді впевнено приступили до роботи. А чи не потрібні для цього високі знання та й іще необхідні прибори для зондування?

Тепер подумаємо над процесами роботи по вилученню цього "брусочка".

В попередньому дослідженні ми дійшли висновку про малоймовірну можливість обробки брил граніту з великою точністю ручним способом. То як же тоді ми зможемо уявити собі працю людини, вірніше маленької людини, щоб лише відділити кам'яну брилу необхідних розмірів?

Відділити кам'яну брилу вручну неможливо

Якщо це друга вже в порядку черги, то потрібно відділити її від масиву тільки з 4-х сторін. Згідно розмірів знайденої мумії пігмея зріст тодішньої людини не будемо брати за 35 сантиметрів, збільшмо його до 50. (Можливо це і помилково, просто важко повірити в таку мініатюрність). Припустимо: кам'яну брилу 20х5х4 м планували в такому положенні: довжина 20, ширина - 5 і висота - 4 метри. Це значить, щоб відділити її, потрібно заглибитись більше ніж на 4 м. Згідно росту пігмея в 50 см глибина розрізу повинна бути у 8 раз глибше ніж його висота. Якщо це співвідношення взяти для сучасної людини середнього зросту 1,60 м, то вона повинна була рити канаву глибиною більше 12 метрів! Це глибина криниці! А довжина? 160 метрів! Неймовірно! Але ж камінь - це не глина, яку можна копати і транспортувати на поверхню. Його потрібно довбати, кришити... Можливо, багатьом доводилось бачити (на моніторі), як в гранітному кар'єрі молотами (частіше пневматичними) довбають шурфи. Скільки часу і енергії іде на те, щоб продовбати маленьке в діаметрі і на глибину до метра заглиблення?

сильными техническими средствами. Невозможно сейчас поднять эту глыбу, а как ее поднимали тогда?

Но прежде чем поднять на поверхность, необходимо было отделить ее от монолитного массива каменной породы. Вот с этого и начнем.

Возможны варианты изготовления каменной глыбы

Каменная глыба монолитна. Это значит, что пигмеи достаточно хорошо умели определять структуру массива, в котором не было каких-либо дефектов, то есть трещины, пустот и прочее.

Предположим, что они случайно нашли нужный им материал и приступили к работе. Но верным ли будет наше предположение? Нет. А вдруг по всей верхней толщине на данном участке глубокая трещина? А им необходимо вынуть каменный блок только такого размера. Значит тратить даром столько труда, чтобы в конце концов выбросить в брак? Так не лучше рассчитывать сразу на меньший размер?

Только из этого следует то, что прежде чем приступить к вырезанию блока из массива, они тщательно этот участок исследовали, проверили и только тогда уверенно приступили к работе. А не нужны ли для этого высокие знания и еще необходимые приборы для зондирования?

Теперь подумаем над процессами работы по изъятию этого "брусочка".

В предыдущем исследовании мы пришли к выводу о маловероятной возможность обработки глыб гранита с большой точностью вручную. Как же тогда мы сможем представить себе труд человека, вернее маленького человека, чтобы только отделить каменную глыбу необходимых размеров?

Отделить каменную глыбу вручную невозможно

Если это вторая уже в порядке очереди, то нужно отделить ее от массива только с 4-х сторон. Согласно размеров найденной мумии пигмея рост тогдашнего человека, не будем брать за 35 сантиметров, увеличим его до 50 (возможно это и ошибочно, просто трудно поверить в такую миниатюрность). Допустим: каменную глыбу 20х5х4 м планировали в таком положении: длина 20, ширина - 5 и высота - 4 метра. Это значит, чтобы отделить ее, нужно углубиться более чем на 4 м. Согласно роста пигмея в 50 см глубина разреза должна быть в 8 раз глубже, чем его высота. Если это соотношение взять для современного человека среднего роста 1,60 м, то он должен была рыть канаву глубиной более 12 метров! Это глубина колодца! А длина? 160 метров! Невероятно!

Но камень - это не глина, которую можно копать и транспортировать на поверхность. Его нужно долбить, крошить ... Возможно, многим приходилось видеть (на мониторе), как в гранитном карьере молотами (чаще пневматическими) долбят шурфы. Сколько времени и энергии уходит на то, чтобы продолбить маленькое в диаметре и на глубину до метра углубление?

А якщо пігмею потрібно було продовбати канаву глибиною 4 метри і довжиною більше 20 і не вузеньку 3-5 см, а по ширині його тіла! Чи мислимо це для фізичної праці людини?

Ні, шукати якогось пояснення в такому методі фізичної праці, нехай би якою вони володіли силою, зовсім безглуздо. А умови? Якщо сучасний каменяр довгий час буде довбати граніт і дихати цією пилюкою - силікоз неминучий. Невже пігмеї були невразливими? Малоймовірно. Пігмей - людина.

Якби ми навіть нишком погодились з можливістю рити канаву в камінні вручну, то як можна погодитись з таким положенням, коли їм необхідно підрізати кам'яну брилу знизу? Для сучасної людини це був би величезний забій в глибину пласта і по ширині в відповідних пропорціях.

Але ж камінь не вугілля і не сучасні відбійні молотки чи комбайни в використанні.

Ні, тут щось не те.

Раз пігмеї древності належали до високорозвиненої цивілізації, то вони й володіли високорозвиненими технічними засобами, не дивлячись на те, що слідів таких не виявляється. А чому не виявляється, про це поговоримо пізніше.

Плазмові інструменти для розкрою каменю

Згідно сучасних досягнень, людина зуміла замінити любий інструмент механічного впливу на камінь більш вдосконаленим і новим - плазмою. (Є ще, також, на основі дії коливального впливу.)

"Там, де пройшов різак-пальник, залишається блискуча поверхня любої заданої форми... Розріз виходить досить чистим, і плити добре підганяються одна до одної, без додаткового обробітку". Золоті слова!

Головне вчасно сказані, бо раніше не могли їх сказати ні сотню років, ні сотні віків назад.

Лінійки, що клали на зрізи обробленого граніту, показували, з якою точністю була виконана робота. Чи не над цим людство вже тисячоліття ламає голову, безперестанку ставлячи запитання: "як"?

Так чому ж тепер ми не можемо більш впевнено припустити, що таким же самим методом володів "маленький народ" в глибокій старовині? Неймовірно? Звичайно, з цим дуже важко погодитись, а іще важче розстатися зі своїми уявленнями, які так глибоко вкоренилися в нашій уяві. Людина була дика, не розвинена і взагалі, чим глибше в давнину, тим вона опускається все на нижчу і нижчу сходинку. Як же можна повірити, щоби людина глибокої древності, яких небудь десятки тисячоліть, а то й іще більше, володіло такими високими досягненнями науки і техніки, які ось тільки-тільки почали виникати? Адже сучасна людина - творець - це плід цивілізації з досить величезним стажем!

А если пигмею нужно было продолбить канаву глубиной 4 метра и длиной более 20 и не узенькую 3-5 см, а по ширине его тела! Мыслимо ли это для физического труда человека?

Нет, искать какого-то объяснения в таком методе физического труда, пусть бы какой они обладали силой, совершенно бессмысленно. А условия? Если современный каменщик долгое время будет долбить гранит и дышать этой пылью - силикоз неизбежен. Неужели пигмеи были неуязвимыми? Маловероятно. Пигмей - человек.

Если бы мы даже втихаря согласились с возможностью рыть канаву в камне вручную, то как можно согласиться с таким положением, когда им необходимо подрезать каменную глыбу снизу? Для современного человека это был бы огромный забой в глубину пласта и по ширине в соответствующих пропорциях. Но камень не уголь и не современные отбойные молотки или комбайны в использовании.

Нет, здесь что-то не то.

Раз пигмеи древности принадлежали к высокоразвитой цивилизации, то они и владели высокоразвитыми техническими средствами, несмотря на то, что следов таковых не оказывается. А почему не оказывается, об этом поговорим позже.

Плазменные инструменты для раскроя камня

Согласно современным достижениям, человек сумел заменить дорогой инструмент механического воздействия на камень более усовершенствованным и новым - плазмой. (Есть еще, также, на основе действия колебательного воздействия.)

"Там, где прошел резак-горелка, остается блестящая поверхность любой заданной формы ... Разрез получается достаточно чистым, и плиты хорошо подгоняются друг к другу, без дополнительной обработки". Золотые слова! Главное вовремя сказанные, потому что раньше не могли их сказать ни сотню лет, ни сотни веков назад.

Линейки, которые клали на срезы обработанного гранита, показывали, с какой точностью выполнена работа. Не над этим ли человечество уже тысячелетия ломает голову, беспрестанно задавая вопросы: "как"?

Так почему же теперь мы не можем более уверенно предположить, что таким же методом владел "маленький народ" в глубокой древности? Невероятно? Конечно, с этим очень трудно согласиться, а еще труднее расстаться со своими представлениями, которые так глубоко укоренились в нашем воображении. Человек был диким, не развитым и вообще, чем глубже в древность, тем он опускается все на более низкую и более низкую ступень. Как же можно поверить, чтобы человек глубокой древности, каких-нибудь десятки тысячелетий, а то и еще больше, обладал такими высокими достижениями науки и техники, которые вот только-только начали возникать? Ведь современный человек - творец - это плод цивилизации с достаточно большим стажем!

А як повільно протікав час, щоб досягнути сучасної досконалості! А тут тобі на! Миттєво цивілізація виникла, миттєво зникла, і тільки сліди свої залишила. Загадка загадкою, та вона навіть в нашу уяву не може вкластися. Ні, повірити цьому неможливо. А якщо?.. Кому? І чому повірити? Так, вірити нікому, навіть самому собі. А ось чому вірити, є вагомі докази...

Ми реальний світ сприймаємо реально. Інакше і бути не може. Ми добре усвідомили істину: факти - річ вперта. Речовий доказ - це доказ істини сильніше всяких інших доводів. Та не дивлячись на це, ми інколи і вагомими доказами можемо зневажати. І заради чого? На догоду собі і тільки.

Ми цілком реально уявляємо собі, що механічний вплив на всяку речовину примушує його нашій покорі. Таке ж саме уявлення ми маємо про перетворення безформних кам'яних брил в бажану правильну геометричну форму. Зокрема ми й праві: не дивлячись на тривалий час процесу і виснажну працю та величезні затрати, можна любий камінь обтесати так як захочеться. І в зв'язку з таким розумінням ми навіть не примушуємо себе задуматися над доцільністю такої фізичної праці, якщо мова іде не про одиничні екземпляри, а про досить велику кількість таких виробів. Можливо це чи неможлива, в кінці-кінців ми навіть не задаємо собі такого запитання.

1 частина з 3.

А как медленно протекало время, чтобы достичь современного совершенства! А тут тебе на! Мгновенно цивилизация возникла, мгновенно исчезла, и только следы свои оставила. Загадка загадкой, но она даже в наше воображение не может уложиться. Нет, поверить этому невозможно. А если? ...Кому? И почему поверить? Так, верить никому, даже самому себе. А вот чему верить, есть веские доказательства...

Мы реальный мир воспринимаем реально. Иначе и быть не может. Мы хорошо осознали истину: факты - вещь упрямая. Вещественное доказательство - это доказательство истины сильнее всяких других доводов. Но несмотря на это, иногда и вескими доказательствами можем пренебрегать. И ради чего? В угоду себе и только. Мы вполне реально представляем себе, что механическое воздействие на любое вещество принуждает его нашей покорности. Такое же представление мы имеем о превращении бесформенных каменных глыб в желаемую правильную геометрическую форму. В частности, мы и правы: несмотря на длительное время процесса и изнурительный труд, и огромные затраты, возможно любой камень обтесать так как захочется. И в связи с таким пониманием мы даже не заставляем себя задуматься над целесообразностью такого физического труда, если речь идет не об единичные экземпляры, а о достаточно большом количество таких изделий. Возможно это или невозможна, в конце концов мы даже не задаем себе такого вопроса.

1 часть с 3.

Antin Dumnyi